

## MARTTI LUTHER

### Kristuksen ylösnousemuksen voima

Pitkäperjantaina näimme syntimme, kirouksemme ja kuolemamme Kristuksen hartioilla; ne tekivät hänestä kurjan ja viheliäisen ihmisen. Mutta nyt pääsiäispäivänä, näemme, ettei hänessä enää ole yhtään syntiä, kirousta, tuomiota eikä kuolemaa, vaan pelkkää elämää, armoa, autuutta ja vanhurskautta. Lohduttakaamme tällä sydäntämme! Tämä lahja on meille ilmoitettu juuri sitä varten, että me sen omistaisimme aivan niin kuin Jumala tänään itse olisi herättänyt meidät Kristuksen kanssa kuolleista. Sillä yhtä vähän kuin sinä Kristuksessa näet syntiä, kuolemaa ja kirousta, yhtä vähän, sen saat uskoa, Jumala tahtoo nähdä syntiä sinussa Kristuksen tähden, kun sinä itsellesi omistat Kristuksen ylösnousemuksen ja siihen turvaat. Sen armon usko meille tuottaa. Viimeisenä päivänä sitä ei enää uskota, silloin se saadaan nähdä, kokea ja tuntea.

Kuitenkin jää, niin kauan kuin me elämme täällä maan päällä, vanhaan lihaamme synti, kuolema, häpeä ja kaikenlaiset puutteet ja heikkoudet; niitä meidän täytyy sietää. Mutta ne eivät pääse syvemmälle kuin lihaan, sillä uskon mukaan katsoen olemme jo autuaita. Ja samoin kuin Kristus kuolleista nousseena, ollen ilman syntiä ja kuolemaa, on iankaikkisessa elämässä, samoin mekin olemme uskon mukaan. Synti on poissa, ja meistä on Kristuksen kautta tullut Jumalan lapsia. Ei siis muuta puutu kuin että laskemme levolle päämme ja pääsemme hautaan, sitten ruumiimmekin on nouseva iankaikkiseen elämään, sek in synnittömänä, puhtaana ja pyhänä, vaikka me nyt vielä olemme yhtä heikot ja syntiset kuin muutkin ihmiset, sillä erotuksella kuitenkin, että me Pyhän Hengen avulla kartamme lihallisia himoja ja vältämme törkeitä syntejä. Vaikka näet kristitytkin joskus lankeavat syntiin, he eivät jää synneissäänsä olemaan, vaan



totisen parannuksen kautta nousevat jälleen ja saavat uskolla kaikki syntinsä anteeksi.

Kristittyä ei siis ole arvosteltava vain ulkonaisen elämän perusteella, sillä mainitussa suhteessa ne näet on yhtä epäpuhdas ja vajava kuin uskotomienkin elämä, ja sen tähden he joka päivä rukoilevat: "Anna meille meidän syntimme anteeksi." Mutta se joka tahtoo oppia oikein tuntemaan ja arvostelemaan kristittyä, tehkään sen uskon mukaan. Lihamme ja veremme puolesta me näet olemme syntisiä, meidän täytyy kuolla ja kärsiä kaikenlaisia onnettomuuksia täällä maan päällä yhtä paljon, ehkä enemmänkin kuin uskotomien ihmisten. Ainakin tunnemme syntiä enemmän kuin maailma, joka elää suruttomuudessa eikä ensinkään murehdi syntejäänsä. Mutta sanonet, kuinka me siis voimme kerskata olvamme pyhiä ja synnittömiä?—Siten, että me Kristuksen kautta, joka meidän syntimme kantoi ja nousi kuolleista, uskomme saavamme synnit anteeksi ja me sitä rukoilemme. Sitä eivät voi tehdä ketkään muut kuin kristityt. Syntien anteeksiantamuksen uskominen ja sen rukoileminen on Pyhän Hengen työtä. Ellei ole Pyhää Henkeä, sitä ei myös tehdä. Se kyllä todetaan evankeliumin vihollisista, paavista ja hänen joukosta: he ovat kauhean suuria syntisiä, mutta eivät sitä tunne eivätkä anteeksi pyydä. Mutta he eivät voi pysyä, jos kerran joutuvat näkemään syntinsä, vaan heidän täytyy vajota epätoivoon, koska eivät tiedä mitään siitä Kristuksen ylösnousemuksen voimasta, ettei hänessä enää ole mitään syntiä.

Huonepostilla s. 332s.

## Pyhän Kolmiykseyden pelastusteot

Pyhän Kolmiykseyden teot kertovat meille lohdullista kieltään syntiemme sovitukselta ja niiden anteeksiantamisesta. Isä Jumala lähetti ainosyntyisen Poikansa maailmaan toimittamaan koko ihmiskunnan syntien sovituksen. Kuuliaisena Isän tahdolle Poika tuli ihmiseksi ja suoritti lunastustyönsä. Se huipentui hänen suureen kärsimykseensä ja kuolemaansa Golgatalla ristin puulla. Kaiken tehtyään hän sanoi: "Se on täytetty" ja hän antoi henkensä Isän käteen. Lunastustyöllään Kristus hankki meille lain rikkojille syntien anteeksiantamuksen.

Golgatalla ristin juurella voimme todeta: Sovitus on valmis, täydellinen, vaikka vielä kuoleman hiljaisuus peittää tienoon, jopa koko maailman. Jeesus haudattiin ja hän pitää haudassa täydellistä sapattia. Vallitsee hiljaiselo. Mitä puuttuu? Miksi murhe on opetuslasten sydämissä? Miksi ei iloita käärmeen pään murskaamisesta ja Kristuksen voitosta? Siksi, että vielä hetken, vain vähän aikaa puuttuu Isän kuittaus syntivelan maksusta.

Mutta kun pääsiäisaamu koittaa, Kristuksen Isä ja meidän Isämme ilmaisee väkevällä teollaan, mitä hän ajattelee Poikansa työstä. Hän herättää kuolleista Poikansa, sen Kristuksen, jolle hän oli lukenut syyksi ihmiskunnan synnit ja joka omasta puolestaan oli ottanut ne kantaakseen ja sovittaakseen. Koska kuolema on synnin palkka ja

maailman synnit olivat luetut syyksi Kristukselle, Kristuksen kuolleista herättämys oli mahdollinen vain siten, että synty oli sovitettu ja otettu pois. Sen Isä hyväksyi ja tunnusti täydelleen suoritetuksi herättämällä Poikansa kuolleista. Raamattu sanoo Kristuksesta: Hänet "on alttiiksi annettu meidän rikostemme tähden ja kuolleista herätetty meidän vanhurskauttamisemme tähden" (Room. 4:25). Kristuksen ylösnousemus on osoitus siitä, ettei syntiemme sovituksesta puuttunut mitään ja että Kristus oli täyttänyt täydelleen sen Isän tahdon, mikä Isällä oli mielessä, kun hän lähetti Poikansa maailmaan. Nyt Isä on taivaan foorumilla ja Jeesuksen tyhjällä haudalla kuitannut velan maksetuksi herättämällä Poikansa!

Asiaan liittyy vielä Pyhän Hengen työ. Kristus oli eläessään luvannut lähettää Pyhän Hengen, joka ottaa hänen omastaan ja julistaa meille. Syntien kertakaikkinen, täydellinen sovitus ja sen hyväksyminen Isän Jumalan edessä olivat jo tapahtuneet. Mutta meille, syntisille, se oli julistettava, jotta me sen uskoisimme ja omistaisimme uskolla anteeksiantamuksen synneistämme Jeesuksen nimessä. Sitä varten Kristus oli antanut evankeliumin, sanan ja sakramentit, ja käskenyt julistaa evankeliumin kaikessa maailmassa. Evankeliumi oli julistettava uskon kuuliaisuuden aikaansaamiseksi. Jeesus sanoi lähettäessään Kirkkonsa kaikkeen maailmaan: "Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu; mutta joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen" (Mark. 16:16).

Kun Kristus kärsi ristillä, Jumalan vanhurskas viha oli hänen päällensä ja hän oli Isän hylkäämä. Kun Isä herätti Poikansa kuolleista ja kirkasti hänet, Isän viha oli lepytetty ja oli syntynyt rauha taivaan ja maan välille. Evankeliumi on itse asiassa sanoma tästä, jo toteutuneesta rauhasta. Sen uskoessamme Pyhän Hengen voimasta siirrymme pahan omantunnon vallasta ja Jumalan vihan alta Kristuksen turviin. Jos sen sijaan epäuskossa hylkäämme evankeliumin, jäämme pahan omantunnon valtaan, lain tuomitsemiksi ja Jumalan vanhurskaan vihan alle. Armoa ei ole näet Kristuksen ulkopuolella. Totena pysyy Raamatun sana: "Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä; mutta joka ei ole kuuliainen Pojalle, se ei ole elämää näkevä, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällensä." (Joh. 3:36)

Markku Särelä

# Jeesus Getsemanessa

Ja Jeesus meni vähän edemmäksi, lankesi kasvoilleen ja rukoili sanoen: "Isäni, jos mahdollista on, niin menkään minulta pois tämä malja; ei kuitenkaan niin kuin minä tahdon, vaan niin kuin sinä". (Matt. 26:39)

Yö on hiljainen ja viileä. Pimeän puutarhan keskellä rukoilee rauhaton mies. Tuska vääristää hänen kasvojaan, kun hän rukoilee yhä kiihkeämmin. Hiki virtaa kuin veren pisarat. Jeesusta ovat alkaneet painaa koko maailman synnit. Ne ovat niin raskas taakka, ettei sitä ole mahdollista edes kuvitella.

Jeesus on ihminen niin kuin mekin. Siksi tuska tuntui hänestä ylivoimaisen vaikealta kestää. Kuka on koskaan tiennyt menevänsä sellaiseen kuolemaan kuin Jeesus? Siksi hän rukoilee: "Jos mahdollista on, niin menkään minulta pois tämä (kärsimyksen) malja." Mutta samalla, kun hän on täysi ihminen, Jeesus on myös täysi Jumala. Hänen tahtonsa on sama kuin Isän tahto, ovathan hän ja Isä yhtä jumaluudessaan. Siksi Jeesus lisää rukoukseensa: "ei kuitenkaan niin kuin minä tahdon, vaan niin kuin sinä." Vaikka Kristuk-

sen inhimillinen tahto haluaa vapautusta tulevasta kärsimyksestä, jumalallinen luonto tukee heikkoa ihmisyyttä niin, että Jeesuksen on mahdollista kantaa se, mikä on muuten Aadamin lapsille mahdotonta: maailman syntien koko kuorma, kaikkien rikkomusten paino aikojen alusta hamaan viimeiseen päivään asti.

K Kristus, jumal-ihminen, on ihme. Kuinka jakamattomasti ja kuitenkin sekaantumatta, erottamatta ja kuitenkaan muuttumatta, jumaluus ja ihmisyyys yhtyvät toisiinsa meidän pelastamisksemme! Kristuksen kahden luonnon mysteeriä emme voi ymmärtää pohjaan asti, vaan vaikenemme palvoen salaisuuden äärettömyyden edessä. Meille riittää se, mitä meille on pelastukseksimme opetettu: Jumala ja ihminen, yksi jakamaton Kristus, kärsi meidän edestämme ja sovitti syntimme. Getsemanessa, tuomion edessä ja Golgatalla puolestamme kärsi veljemme ja Jumalamme. Se riittääkään meille pelastukseksimme varmuudeksi, kun hiljennymme pääsiäisen salaisuuden ääreen.

*Vesa Hautala*

## Juudas kavaltaa Jeesuksen

30 hopearahaa kilisee temppelein lattialla ja mies katoaa yön pimeyteen. Hänen mieltään painaa kova syyllisyys. Jo pian hän roikkuu hirressä omasta tahdostaan.

Kuvaus Juudaksen kohtalosta on yksi Uuden Testamentin surullisimmista. Ei ole sinänsä ihme, että hän koki omantunnon tuskia. Olihan hän juuri myynyt opettajansa, joka oli osoittanut hänelle vain hyvyttä ja rakautta, vähäisellä rahamäärällä kuolemaan. Juudas oli suudellut Jeesusta Getsemanen yössä Mestarinaan, jotta roomalaiset sotilaat tietäisivät kenet vangitsisivat. Kavallukseen Vapahtaja oli vastannut sanomalla: "Juudas, suunnantamisellako sinä Ihmisen Pojan kavallat?" (Luuk. 22:48). Nämä sanat tunkeutuivat varmasti syvälle Juudaksen sydämeen. Ne paljastivat sen kierouden. Kun Juudas sitten ymmärsi syntinsä suuruuden, hän ei saanut rauhaa ja siksi hän päätti riistää henkensä. Jeesus olisi kyllä ollut valmis antamaan Juudakselle anteeksi niin kuin hän antoi Pietarillekin, mutta Juudas torjui hänet.

Juudaksen paikka olisi ollut Golgatalla, Kristuksen ristin juurella, kuulemassa maailman Vapahtajan rukoilevan armoa niille, jotka naulitsivat hänet ristiin. Mutta sen sijaan Juudas yritti hyvittää syntiään antamalla takaisin ylipapeille rahat, jotka hän oli saanut kavaltamalla Jeesuksen. Hänessä on helppo nähdä jotain meillemkin tuttua: kun olemme rikkoneet Jumalaa vastaan, meillä voi olla pakottava tarve yrittää hyvittää hänelle rikkomaamme. Haluamme helpottaa omantunton syytöksiä paikkailemalla sitä, mitä olemme syneilläämme repineet. Juudaksen kohtalo olkoon meille varoittavana esimerkkinä olla tekemästä niin! Saat aivan sellaisena syntisenä kuin olet uskoa, että Jumalan Poika kärsi juuri sinun tähtesi. Jumala ”tahtoo, että kaikki ihmiset pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden” (1 Tim. 2:4). Tämä koski Juudasta ja se koskee myös sinua. ”Sillä yksi on Jumala, yksi myös välimies Jumalan ja ihmisten välillä, ihminen Kristus Jeesus, joka antoi itsensä lunnaiksi kaikkien edestä” (1 Tim. 2:5–6).

*Mika Bergman*

# Jeesus vangitaan

Joh. 18:3–12: ”Juudas otti sotilasjoukon sekä ylipappien ja fariseusten palvelijoita ja tuli sinne soihdut ja lamput ja aseet mukanaan. Silloin Jeesus, joka tiesi kaiken, mikä oli häntä kohtaava, astui esiin ja sanoi heille: ”Ketä te etsitte?” He vastasivat hänelle: ”Jeesusta, Nasaretilaista.” Jeesus sanoi heille: ”Minä se olen.” Ja Juudas, joka hänet kavalsi, seisoi myös heidän kanssaan. Kun hän siis sanoi heille: ”Minä se olen”, peräytyivät he ja kaatuivat maahan. Niin hän taas kysyi heiltä: ”Ketä te etsitte?” He sanoivat: ”Jeesusta, Nasaretilaista.” Jeesus vastasi: ”Minähän sanoin teille, että minä se olen. Jos te siis minua etsitte, niin antakaa näiden mennä”; että se sana kävisi toteen, jonka hän oli sanonut: ”En minä ole kadottanut ketään niistä, jotka sinä olet minulle antanut.” Niin Simon Pietari, jolla oli miekka, veti sen ja iski ylimmäisen papin palvelijaa ja sivalsi häneltä pois oikean korvan; ja palvelijan nimi oli Malkus. Niin Jeesus sanoi Pietarille: ”Pistä miekkasi tuppeen. Enkö minä joisi sitä maljaa, jonka Isä on minulle antanut?” Niin sotilasjoukko ja päällikkö ja juutalaisten palvelijat ottivat Jeesuksen kiinni ja sitoivat hänet.”

Jeesuksen kärsimystiellä yksi merkittävä kohta oli hänen vangitsemisensä. Myös tämä tapahtuma opettaa meille tärkeitä ja lohdullisia asioita.

## **Kirjoitukset täyttivät**

Vapahtajan vangitsemista edelsi se, että Juudas Iskariot oli kavaltanut Jeesuksen. Tässä teossa täyttyi kaksi Vanhan Testamentin ennustusta. Ps. 41:10:ssä on messiaaninen ennustus: ”Ystävänikin, johon minä luotin, joka minun leipääni söi, nostaa kantapäätänsä minua vastaan.” Sak. 11:13:ssa ennustetaan hyvästä Paimenesta, jonka hinnaksi määritellään 30 hopearahaa ja jolla hinnalla ostetaan savenväläjän peltö. Näin Juudaksen kavallus oli osa ennustusten täyttymistä.

Kirjoitusten täytyminen on Juudaksen osalta myös vakava varoitus. Hänen kavallustyönsä taustalla oli ahneus ja se, että hän otti itselleen osan opetuslasten yhteisistä rahoista. Hän myös oli kuullut varoituksia sydämen kiinnittämisestä omaisuuteen. Näin Juudas oli oman epäuskonsa ja katumattomuutensa tähden syyllinen kohtaloonsa.



## Vapahtaja kunnioitti esivaltaa

Jeesuksen kiinniottajat edustivat esivaltaa. He toimivat väärin. Vääryydestä huolimatta Kristus suostui vangittavaksi. Näin hän osoitti, että hänen valtakuntansa ei ole maallinen valtakunta. Samalla hän antoi esimerkin esivallan kunnioittamisesta meillekin.

Kun Pietari sivalsi ylimmäisen papin palvelijan korvan irti, Jeesus moitti Pietaria ja paransi palvelijan (Luuk. 22:51). Hän myös opetti, että se, joka miekkaan tarttuu, myös hukkuu miekkaan (Matt. 26:52). Tällä hän tarkoitti sitä, että jos opetuslapset olisivat nousseet vastarintaan, he itse olisivat joutuneet esivallan rangaistusten kohteiksi.

Kristus osoitti valtansa mutta antautui vapaaehtoisesti kiinni otettavaksi

Kun sotilaat tulivat vangitsemaan Jeesusta, hän tiedusteli, ketä he etsivät. Kun he sanoivat etsivänsä Jeesusta Nasaretilaista, Jeesus käytti itsestään Jumalan nimeä: Minä (se) olen. Kun Vapahtaja näin sanoi, sotilaat kaatuivat maahan. Näin Jeesus osoitti valtansa. Hänen ei olisi ollut pakko antautua kiinni otettavaksi.

Vapahtaja antautui kiinni otettavaksi meidän tähtemme. Kun hän näin teki, hän vältti maallisen yhteenoton opetuslasten ja vangitsijoiden välillä. Tätä tärkeämpää on se, että hän joi kärsimyksensä maljan, nimittäin otti vastaan kärsimyksen ja antoi henkensä meidän edestämme. Näin hän ei kadota yhtäkään omaansa, vaan on avannut uskon tien iankaikkiseen elämään.

## Jeesus Kaifaan edessä

Kristus seisoo Kaifaan edessä juutalaisten Suuren neuvoston tuomittavana. Istunto on oikeuden irvikuva; "ylipapit ja koko neuvosto etsivät väärää todistusta Jeesusta vastaan tappaaksensa hänet" (Matt. 26:59). Mutta mitään rikosta ei löytynyt, "vaikka monta väärää todistajaa oli tullut esille." (Matt. 26:60) Lopulta ylipappi Kaifas ryhtyi itse kuulustelemaan Jeesusta: "Minä vannotan sinua elävän Jumalan kautta, että sanot meille, oletko sinä Kristus, Jumalan Poika". (Matt. 26:63) Tähän asti Herra oli kärsinyt näytöstä hiljaa, mutta nyt hän vastaa: "Sinäpä sen sanoit. Mutta minä sanon teille: tästedes te saatte nähdä Ihmisen Pojan istuvan Voiman oikealla puolella ja tulevan taivaan pilvien päällä." (Matt. 26:64) Silloin ylipappi, Mooseksen lain vastaisesti, repäisi vaatteensa ja julisti Jeesuksen jumalanpilkkajaksi. Neuvosto julisti hänen ansainneen kuolemanrangaistuksen. Sitten Jeesusta lyötiin ja pilkattiin, ennen

kuin hänet aamun koitteessa luovutettiin Pilatuksen tuomittavaksi.

Rukoilemme.

*Sydämeni, hiljene tutkimaan tämän väärän tuomion syvyyksiä. Tutki sitä, että Kristus on viaton ja kaikkein arvokkain uhri.*

### **Kuka on se, joka tuomitaan?**

Hän on Ihmisen Poika, joka on tuleva taivaan pilvien keskellä.

Hän on tosi Jumala ihmisyydessä, itse kaikkeuden Luoja.

Kuinka arvokas on se uhri, joka annettiin meidän edestämme!

Samoin hän on myös ainoa syytön, ainoa, joka ei koskaan tehnyt mitään rangaistuksen ansaitsevaa.

Hän on ainoa vanhurskas, joka ansaitsi Jumalalta iankaikkisen elämän.

Kuinka pyhä ja viaton on Karitsa, joka uhrattiin puolestamme!

Sydämeni, katso kauhistuttavaa ja ihmeellistä salaisuutta:





Itse Totuus annettiin niiden eteen, jotka eivät totuutta etsineet.

Hän, joka on Oikeus ja Vanhurskaus, tuomittiin väärin perustein.

Ainoalle viattomalle langetettiin ankarin tuomio.

Hän, joka oli tehnyt monta terveeksi, sai kärsittäväkseen vammat ja kuoleman.

Itse Rakkaus, joka tahtoi kaikille hyvää, tuli lyödyksi ja pahoinpidellyksi.

Hän, jonka jokainen sana oli toteutuva, sai kärsiä pilkkaa kuin väärä profeetta.

Pyhää ja puhdasta, jonka kirkkautta enkelit hämmästyvät, syljettiin kuin iljetystä.

Jumalaa häväistiin, Vanhurskasta vainottiin, Rakkautta satutettiin, Totuus kiellettiin – kuinka minä, joka olen teoillani syyllinen, en anois Sinulta armoa!

Mutta sinä itse tahdoit kärsiä kaiken tämän ja olla kaikkein ar-

vokkain ja viattomin uhri minun puolestani. Minä olen rikkonut ja sen tähden olen syyllinen, olen turmellut sieluni synnillä enkä sen tähden ole viaton. Mutta siksi sinä halusit viattomana ja ilman syntiä tulla tuomituksi minun sijastani. Kaikkien ihmisten tavoin minä olen arvoton ja kelpaamaton, niin ettei kenenkään muun henki riittänyt syntien lunnaiksi. Siksi sinä, iankaikkinen Jumala itse, halusit olla kaikkein arvokkain uhri Isän Jumalan edessä. Viattomassa ihmisyydessäsi ja kallisarvoisessa jumaluudessaasi olet täydellisen puhdas ja kaikkein kallein uhri, joka varmasti pyyhkii pois kaikkien ihmisten kaikki synnit. Kiitos siitä, Herrani. Kiinnitä sydämeni sinuun ja anna minun aina hengessäni valvoa ristisi juurella.

*Vesa Hautala*

# Pietari kieltää Jeesuksen

"Herra, sinun kanssasi minä olen valmis menemään sekä vankeuteen että kuolemaan" (Luuk. 22:33). Vielä samassa luvussa Luukas kertoo, että Pietarin tunnustus oli vaihtunut kieltämiseen: "Nainen, en tunne häntä" (j. 57). Opetuslapsijoukon johtaja lankesi ja lähti katkerasti itkien pois. Hän, joka oli vasta kerskannut, että seuraisi Jeesusta kuolemaan saakka, hylkäsi Herransa heti kohdatessaan ensimmäiset kohtelemukset.

Miksi Jumala halusi, että meille säilyy kertomus siitä, että Pietari kielsi Vapahtajan? Luulisi, että Jumala haluaisi pikemminkin kuvata apostolinsa vankkumattomiksi uskon sankareiksi, jotka voisivat olla esikuvia kristityille. Esimerkiksi Paavalin kirjeistä näemme, miten Jumalan kutsuma julistaja, tekee uskollisesti työtä vaivoista huolimatta.

Pietarin lankeemuksella on aivan erityinen viestinsä. Ensiksi se varoittaa meitä ylpeydestä. Se näyttää meille, miten käy, kun ihminen luottaa omiin voimiinsa ja uskoonsa eikä pidä katsetaan kiinni Kristuksessa. Lankeemus kertoo siitä, että sydämen turva on väärässä paikassa: jos Pietari ei olisi kiinnittänyt huomiota omaan uskoonsa, vaan siihen, mitä Kristus tekisi hänen edestään, silloin hän ei olisi kieltänyt Herraansa. Siksi myös jokainen, joka suhtautuu lakimaisesti paheksuen Pietariin, on jo matkalla lankeemukseen, ellei hän ole jo ylpeydessään langen-

nut. Tämä johtuu siitä, että Pietarin, paheksujan, silmät eivät myöskään ole kiinni Jumalan Pojassa. Ne eivät ole edes kiinni omissa synneissä, mikä olisi parempaa kuin se, että ne tuijottavat arvostellen toisen synteihin.

Jokainen synti on pohjimmiltaan Jeesuksen kieltämistä. Jokainen synti on Jumalan tahtoa ja Jumalan lapsen asemaa vastaan rikkomista. Siksi jokaisen tulee nähdä itsensä Kristuksen kieltäneessä Pietarissa, vaikka hän ei olisikaan kieltänyt samalla tavalla Jeesusta kuin Pietari.

Ennen kaikkea Pietarin lankeemus saa kuitenkin lohduttaa meitä. Apostolijoukon johtohahmo kielsi Vapahtajan, mutta Jeesus ei kuitenkaan hylännyt häntä. Päinvastoin hän sanoi Pietarille jo ennen kuin tämä lankesi: "Minä olen rukoillut sinun puolestasi, ettei sinun uskosi raukeaisi tyhjään" (Luuk. 22:32). Myöhemmin Pietari kirjoitti kristityille ensimmäisessä kirjeessään: "Sillä te olitte 'eksyksissä niin kuin lampaat', mutta nyt te olette palanneet sielujenne paimenen ja kaitsoijan tykö" (1 Piet. 2:25). Hän tiesi, mistä puhui. Pietari saa olla meille esikuvana siitä, että Kristuksen luona on anteeksiantamus suuristakin synneistä. Pietari oli todellinen julkisyntinen, mutta sai kuitenkin kaiken anteeksi, kun hän katu ja palasi sielunsa Paimenen luokse.

Niin jokainen meistäkin saa tehdä riippumatta siitä, mitä syntejä olemme tehneet. Jokainen meistä on rikkonut paljon, mutta jokaiselle on Paimenen anteeksiantava syli avoinna. Tässä elämässä ei ole sellaista hetkeä, jolloin hyvä Paimen sanoisi sinulle: "Älä tule". Hän on aina valmis armahtamaan.

*Mika Bergman*

# Jeesus Pilatuksen edessä

Joh. 18:28–19:16

Kun Jeesus ilmoitti opetuslapsilleen kärsimyksensä, hän sanoi itsestään: ”Hänet annetaan pakanain käsiin.” (Luuk. 18:32) Tämä ennustus toteutui siinä, että hänet annettiin roomalaisen maaherran Pilatuksen tutkittavaksi. Juutalaiset tekivät näin, koska heillä ei ollut valtuuksia langettaa kuolemantuomiota. Koska Jeesus annettiin roomalaisten käsiin, hänet myös ylennettiin maasta ristiinnaulittavaksi, vrt. Joh. 3:14.

## Jeesus on kuningas?

Kun Pilatus tutki Jeesusta, oli tärkeää selvittää, onko hän juutalaisten kuningas. Tämä oli tärkeä osa juutalaisten syytöstä. Näin he yrittivät saada hänet näyttämään vaaralliselta roomalaisten silmissä.

Kun Pilatus kysyi, onko Jeesus kuningas, hän vastasi: ”Sinäpä sen sanot, että minä olen kuningas.” (Joh. 18:37) Hänen kuninkuutensa ei kuitenkaan ole maailmasta. Hän on tullut maailmaan todistamaan totuudesta. Jeesuksen kuninkuus toteutuu hänen sanansa kautta niin, että jokainen, joka on totuudesta, kuulee hänen äänensä.

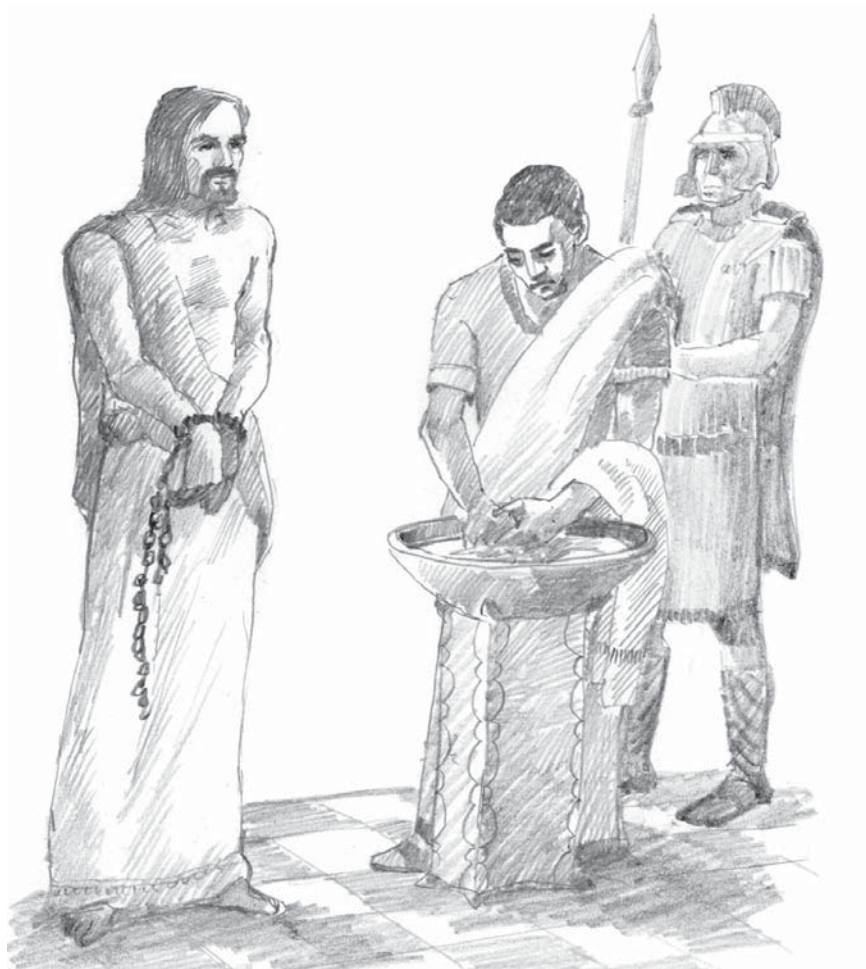
Kun Pilatus kuuli, että Jeesus on kuningas, joka hallitsee totuuden sa-

nalla, hän kysyi halveksivasti: ”Mikä on totuus?” Vaikka hän ei uskonut Jeesukseen, hän ei löytänyt Jeesuksessa yhtäkään syytä, miksi hänet pitäisi naulita ristiin.

## Jeesus oli syytön

Pilatus sanoi kolme kertaa, että hän ei löytänyt Jeesuksessa mitään syytä ristiinnaulita hänet (Joh. 18:38, 19:4, 19:6). Vapahtajan syyttömyys on hyvin tärkeä asia. Hän on Jumalan Karitsa, jolla ei ollut omia syntejä, vaan hän kantoi meidän syntimme. Hän on täyttänyt Jumalan lain meidän puolestamme ja näin hän on meidän Vapahtajamme. Pilatus maallisen vallan edustajana totesi, että Jeesus ei ollut syyllinen asioihin, joista häntä syytettiin.

Jeesus on siis syytön sekä maallisen esivallan että kaikkien Jumalan käskyjen edessä. Tämä asia on meille suureksi lohduksi. Asiasta puhuu Hebr. 7:26–27: ”Senkaltainen ylimmäinen pappi meille sopikin: pyhä, viaton, tahraton, syntisistä erotettu ja taivaita korkeammaksi tullut, jonka ei joka päivä ole tarvis, niin kuin ylimmäisten pappien, ensiksi uhrata omien syntiensä edestä ja sitten kansan; sillä tämän hän teki kerta kaikkiaan, uhratessaan itsensä.”



## Usko Vapahtajan totuuden sanaan

Jeesusta syytettiin monista asioista. Niistä huolimatta Jeesusta ei voitu osoittaa syylliseksi yhteenkään rikokseen. Hän ei ollut sellainen kuningas, joka olisi tullut hankkimaan maallista valtaa.

Sen sijasta Vapahtaja on kuningas, joka hallitsee sanallaan. Hänellä on armonvaltakunta, joka tuli julki hänen sovitustyössään ja jota tänä päivänä julistetaan syntien anteeksiantamukseksi ja pelastukseksi. Juuri tätä varten Jeesus oli Pilatuksen edessä ja täytti tämänkin osan matkallaan kohti Golgatan ristiä.

*KN*

# Barabbas ja me

Mutta juhlan aikana hän (Pilatus) tavallisesti päästi heille yhden vangin irti, sen, jota he anoivat. Niin siellä oli eräs mies, jota sanottiin Barabbaaksi, vangittu muiden kapinoitsijain kanssa, jotka kapinassa olivat tehneet murhan. Ja kansa meni sinne ylös ja rupesi pyytämään, että hän tekisi heille, niin kuin hänen tapansa oli. Pilatus vastasi heille sanoen: "Tahdotteko, että päästän teille juutalaisten kuninkaan?" Sillä hän tiesi, että ylipapit kateudesta olivat antaneet hänet hänen käsiinsä. Mutta ylipapit kiihottivat kansaa anomaan, että hän ennemmin päästäisi heille Barabbaan. Ja Pilatus puhui taas heille ja sanoi: "Mitä minun sitten on tehtävä hänelle, jota te sanotte juutalaisten kuninkaaksi?" Niin he taas huusivat: "Ristiinnaulitse hänet!" Mutta Pilatus sanoi heille: "Mitä pahaa hän sitten on tehnyt?" Mutta he huusivat vielä kovemmin: "Ristiinnaulitse hänet!" Ja kun Pilatus tahtoi tehdä kansalle mieliksi, päästi hän heille Barabbaan, mutta Jeesuksen hän ruoskitti ja luovutti ristiinnaulittavaksi. (Mark. 15: 6–15)

Jumalan kansa anoi Kuningastaan ristille, mutta vapaaksi ryöväriä, Barabasta. Barabbas oli murhaaja ja mellakoitsija. Jeesus taas oli "nöyrä ja hiljainen sydämeltä" ja oli kieltänyt opetuslapsiaan väkivaltaisesta kaha-koinnista Getsemanessa. Rauhan mies jäi syyttömänä vangituksi, mutta väkivallan tekijä vapautettiin.

Ryöväri oli kansanjoukolle mieluisampi kuin Messias. Niin nytkin suurille ihmisjoukoille erilaiset paheet ovat mieluisampia kuin Jeesus. Mutta kristityillä ei ole syytä ylpeyteen: meissä oleva vanha ihminen seisoo tuossa joukossa, joka huutaa Kristuk-

selle kuolemaa, niin etteivät kristityt voi väittää olevansa ilman syntiä. Meidänkin syntinen luontomme liittyy huutoon "ristiinnaulitse!" päästäkseen eroon Jeesuksesta, jonka opetus paljastaa sen pahuuden. Samoin meidänkin syntimme ovat syynä hänen kuolemaansa. Siksi me emme voi ajatella olevamme parempia kuin muut, vaan huudamme Jumalan Hengen vaikutuksesta: "Herra armahda!"

Ihmeellistä on, että Jeesus suostuu tähän kaikkeen. Mitä Barabbas mahtoi ajatella, kun kauhea kuolema vaihtuikin vapauteen? Vastausta ei tarvitse etsiä kaukaa: mitä sinä, syntinen, ajattelet, kun saat kuulla, että Kristus on sinun sijastasi käynyt läpi helvetin, ettei sinun tarvitsisi koskaan joutua sinne? Jokainen meistä on Barabbas: jokaisen ikuinen kärsimys erossa Jumalasta on vaihtunut paratiisiin vapauteen, koska Jeesus huudettiin ristille meidän sijastamme. Meidät on täysin vapautettu ankarimmasta rangaistuksesta Toisen ottaessa meidän paikkamme. Barabbas lähti oikeuden istunnosta vapaana miehenä, ja niin mekin saamme lähteä synneistämme vapautettuina jokaisesta jumalanpalveluksesta, jossa olemme saaneet kuulla evankeliumia ja synninpäästön, Jumalan vapauttavan tuomion sanat.

Pääsiäisen mysteerin äärellä saamme kuulla, miten me, ryövärit Jumalan edessä, lähdemme vapaina, koska Vanhurskas ja Viaton tuomittiin sijastamme. Saamme kuulla, että rangaistuksemme on rauennut tyhjiin, koska hän on sen ottanut päälleen. Tuomion, joka meille langettiin, hän kantoi. Taivaallisen tuomioistuimen luota kochoa hiljainen kiitos: Sinä, Jeesus, teit sen kaiken minunkin takiani.

*Vesa Hautala*

# "Älkää minua itkekö, vaan itkekää itseänne"

Katsokaa täydellistä rakkautta! Jeesus kärsii ja on matkalla kuolemaan, mutta silti hänen mieleensä on vain syntisen pelastus. Kristuksella oli varma luottamus taivaalliseen Isäänsä, vaikka hän kokikin Jumalan vihan päällään. Hänen ei tarvinnut pelätä edessä häilyvää kohtaloaan. Luottamuksensa tähden hän ei ollut tuskan lamaannuttama, vaan käski Jerusalemin naisten itkeä itseään. Kristus tiesi, että kamalan kuolemansa jälkeen, kuolema olisi kukistettu ja hänen Isänsä herättäisi hänet kuolleista. Naiset taas olivat hengellisesti eksyksissä ja tarvitsivat opastusta. Siksi Jeesus halusi vielä kuolemansakin lähestyessä pitää huolen siitä, että jerusalemlaiset näkisivät oman syyllisyytensä. Vasta sitten he voisivat huomata, että Jumalan viha kohdistui häneen heidän sijastaan, jotta heidän ei tarvitsisi kokea Jumalan iankaikkista vihaa epäuskonsa tähden.

Jeesus on helppo nähdä vain marttyyrina muiden joukossa. On petollista ajatella, että hän oli vain yksi monista julistajista, omanlaisensa idealisti, joka surmattiin julmalla tavalla. Monen sydän voi tulla murheelliseksi Jeesuksen kohtalosta, vaikka hän ei olisikaan kristitty. Jeesuksen syvä halu on, että itket omaa sieluasi. Ei Jeesus kuollut sattumalta, vaan hänen kärsimyksensä oli ennalta määrätty jo maailman alusta asti. Jotta hänen kuolemansa ei kuitenkaan olisi turha meidän kohdallamme, meidän tulee nähdä syntisytemme. Jokainen tekosyntihän on vain oire jostakin paljon synkemmästä: sydämen syvästä turmeltuneisuudesta. On helppo sortua ajatukseen, että jos saisi jotkut ulkonaiset synnin purkautumat kuriin, sitten kaikki olisi kunnossa. Todellisuudessa räikeimmät oireet sairaudesta olisivat vain piilossa, mutta sama pahuus piilisi pinnan alla.

Ymmärrä siis syntisi vakavuus. Ole huolissasi siitä, että olet rikkonut Jumalan lain. Hyvän lähtökohdan tähän antaa Vapahtajan esimerkki. Miten moni meistä mahtaa kantaa huolta toisista, kun itse on suurissa tuskissa? Mielen täyttää silloin pikemminkin kärsimättömyys ja ärtymys, jos joku häiritsee. Jeesus on niin erilainen kuin me olemme. Ja siksi synnin murheessa katso Vapahtajaan, joka oli epä-itsekäs ja uhrautuva. Katso Vapahtajaan, joka kärsi, jotta meidän itkumme voisi vaihtua iloksi. Katso häneen, joka voitti synnin vallan! Syntien itkeminen ei ole mikään itsetarkoitus, mutta ilman surua synneistä ei ole armon tarvetta. Tämän takia Kristus käski naisia itkemään itseään. Siksi sinunkin tulee surra syntejäsi. Surun keskelle saa loistaa kuitenkin pääsiäisen ilo.

*Mika Bergman*



# Katso äitisi, katso poikasi

*Jeesus sanoi äidillensä: "Vaimo, katso, poikasi!" Sitten hän sanoi opetuslapselle: "Katso, äitisi!" (Joh. 19:26–27)*

Kun Vapahtaja riippui ristillä, hän huolehti myös äidistään. Hän antoi opetuslapsensa Johanneksen tehtäväksi pitää huolta Mariasta sen jälkeen, kun Jeesus oli kuollut.

Tällä teollaan Jeesus osoitti, että hän on välimiehemme ja että hän myös neljännen käskyn osalta täytti Jumalan lain meidän puolestamme. Lapsuudessaan hän oli vanhemmilleen kuuliainen. Nyt vain vähän ennen henkensä antamista hän täytti lapsen velvollisuuden huolehtia ikääntyvästä äidistään. Joosef ilmeisesti oli jo kuollut. Mariasta huolehtimisen Jeesus uskoi Johannekselle.

Se, että Mariasta huolehtiminen tuli Johanneksen tehtäväksi, antaa syyn olettaa, että Jeesuksen veljiksi ja sisariksi (Mark. 6:3) mainitut henkilöt eivät olleet Marian lapsia. Jos näin olisi,



Mariasta huolehtiminen olisi ollut heidän tehtävänsä. Näin Vapahtajan sana otsikossamme tukee sitä kristillisen kirkon vanhaa käsitystä, että Maria oli ainainen neitsyt eikä synnyttänyt muita lapsia kuin Jeesuksen.

Vapahtajan teko antaa meille esikuvan ja muistuttaa siitä, että neljäs käsky merkitsee myös sitä, että lapset huolehtivat ikääntyvistä vanhemmistaan näiden vanhuuden ja heikkouden aikana. Maassamme yhteiskunta vastaa tällä hetkellä paljon vanhusten ja sairaiden hoidosta. Joskus laitoshoido on välttämätöntä. Silloin on tärkeää, että jälkipolvet vierailevat vanhempiensa luona. Oikein hyvä ja esikuvallinen asia on, jos lapset voivat järjestää vanhemmilleen mahdollisuuden asua kotona myös elämän viimeisinä vuosina.

KN

## Kristuksen haavat

Hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut. (Jes. 53:5)

Kristus, kipujen mies ja sairauden tuttava, jonka hahmo oli niin runneltu, ettei se ollut enää ihmislasten hahmo. Päähän, joka oli rakastaen voideltu nardusvoiteella, painettiin piikkipensaasta taiteltu kruunu. Rakennusmiehen selkä, työhön tottunut, ruoskittiin vereslihalle. Elämää antavat kädet, jotka olivat herättäneet kuolleita, lävistettiin kuoleman puuhun. Jalat, jotka olivat kulkeneet kärsivien luo parantamaan ja tietämättömien luo opettamaan, kiinnitettiin lujasti paikoilleen ristinpuuhun. Viimein myös Kristuksen pyhä sydän, joka sykki rakkautta kaikkiin ihmisiin, lakkasi lyömästä ja puhkaistiin keihäällä. Siitä vuoti verta ja vettä, ehtoollisen ja kasteen parantavat lahjat, jotka luovat ja ylläpitävät hänen Kirkkonsa elämää.

Kristuksen haavat ovat elämää antavat haavat. Ne ovat meidän haavamme, rikkomustemme palkka, mutta ne on lyöty Toiseen, joka kärsi ne meidän sijastamme. Katso, miten hänen haavansa kertovat siitä hirveästä kärsimyksestä, jonka synty tuottaa, mutta samalla julistavat pelastuksemme varmuudesta. Kuinka voisi joutua kadotukseen näin kalliilla hinnalla ostettu, kunhan vain luottaa tähän Ristiinnaullittuun!



Muista, että Kristuksen haavat ovat Jumalan haavat. ”Katso, kätteni hipiään minä olen sinut piirtänyt”, Herra lausuu Jesajan profetiassa kansalleen (Jes. 49:16). Tämä on kirjaimellisesti totta jokaisen meidän kohdallamme, sillä Kristus antoi haavoittaa itseään jokaisen ihmisen vuoksi. Haavat, joita hän kantaa ruumiissaan ylösnousemuksensa jälkeen ikuisesti, ovat merkki siitä, kuinka rakas jokainen ihminen hänelle on. Jokaisen synnin rangaistus on kärsitty, jotta hän saisi rauhan ja jokaisen syntisairaus on parannettu. Sen vakuuttavat Kristuksen haavat.

*Mietiskele, sieluni,  
pelokkaalla riemulla,  
katkeralla ilolla ja raskaalla sydämellä  
suurinta hyväsi Jeesuksen kärsimyksissä;  
miten sinulle piikeistä,  
häntä pistäneistä,  
puhkeavat paratiisin kevätesikot!  
Monta makeaa hedelmää  
voit poimia hänen koiruhostaan,  
siksi katso lakkaamatta häneen!*

(J.S. Bachin Johannespassiosta, suomennos kirjoittajan)

Vesa Hautala



## *Ristin ryövärit*

Kolme kuolevaa miestä. Reunoilla kaksi ryöväriä, keskellä juutalaisten kuningas. Keskimäinen mies kärsii hiljaa, väkijoukon pilkkaamana. Kaksi muuta yrittävät kääntää hetkeksi ajatuksensa omasta tuskastaan yhtymällä väkijoukon herjaukseen. Kärsimyksen hetket matelevat eteenpäin kuin vuosisadat. Mutta mies keskimmaisellä ristillä ei valita. Sen sijaan hän oli puhunut outoja ja ihmeellisiä sanoja: ”Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät”, hän oli rukoillut sotilaiden naulatushäntä kiinni ristiin. (Luuk. 23:34)

Tässä mieheessä on jotain erityistä. Toinen ryöväreistä ei ole voinut olla huomaamatta sitä piinaavan tuskansa keskelläkin. Miten kukaan voi olla niin armollinen kiduttajilleen? Aivan kuin hän rakastaisi heitäkin – aivan kuin hän armahtaisi jokaista, pahintakin. Ryöväri alkaa katua aikaisempaa pilkkaansa. Tämä mies, tämä Jeesus Nasaretilainen – hänen täytyy olla se, miksi he häntä sanovat. Totisesti, tämän on oltava Messias, tämä on todella Juutalaisten Kuningas!

Toinen ryöväreistä pilkkaa jälleen Jeesusta, mutta nyt toinen ei enää yhdykään hänen pilkkaansa, vaan vastaa: ”Etkö sinä edes pelkää Jumalaa, sinä, joka olet saman rangaistuksen alainen? Me tosin kärsimme oikeuden mukaan, sillä me saamme, mitä meidän tekemme ansaitsevat; mutta tämä ei ole mitään pahaa tehnyt.” (Luuk. 23:40–41) Ryöväri tuntee nyt syyllisyytensä Messiaan kärsivän hahmon vierellä. Hän tietää, että hänen syntinsä ovat ansainneet Jumalan ja ihmisten rangaistuksen. Mutta tämä Valtias on niin armollinen... Vailla mitään kuvitelmaa omasta hyvydestään tai arvollisuudestaan ryöväri kääntyy Jeesuksen puoleen ja anoo: ”Jeesus, muista minua, kun tulet valtakuntaasi!” (Luuk. 23:42) Ja silloin tuo Nasaretin mies lausuu sanat, jotka ovat kuin pilkkauden taivaallista valoa synkimmän tuskan keskellä: ”Totisesti minä sanon sinulle: tänä päivänä pitää sinun oleman minun kansani paratiisissa.” (Luuk. 23:43) Ryövärin ruumiillinen kärsimys jatkuu vielä, mutta nyt hän voi kuolla toivossa: pian, aivan pian, hän kohtaa Vapahtajansa paratiisissa.

### *Rukoilemme.*

Rakas Vapahtajani. Katumaton ryöväri on minulle esimerkki pahuuden ja epäuskon syvyydestä, johon ihmissydän pystyy. Kuoleman edessäkin hän herjaa sinua, vaikka näkee sinun ihmeellisen rakkautesi ja kärsivällisyytesi. Varjele minua, etten samalla tavoin hylkäisi sinun armoasi ja joutuisi kärsimään katumat-



toman ryövärin kanssa ikuista rangaistusta. Anna sen sijaan minunkin sydämeni pehmetä ja murtua niin kuin katuvan ryövärin, kun katselen sinun kärsimystäsi ja rakkauttasi. Hänen uskonsa on minulle esimerkki pelastavasta uskosta. Anna minunkin hänen tavallaan tuntea syntini ja se, että olen ansainnut niillä Jumalan ikuisen rangaistuksen. Anna sinun kärsimyksesi katselemisen synnyttää myös minussa usko, niin että turvaudun sinuun kaikkea pahuuttani ja rangaistustani vastaan ja luotan siihen vastaukseen, jonka sinä annat kaikille katuville syntisille: totisesti, sinun syntisi ovat anteeksi annetut, sinä olet oleva minun kanssani paratiisissa. Muista näin minuakin, rakas Herra. Olethan jo valmistanut minulle valmiiksi tien valtakuntaasi. Aamen.

*Vesa Hautala*

## ”Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?”

Helvetin sanotaan usein olevan eroa Jumalasta. Tällainen puhe voi saada epäuskoisen ajattelemaan, että eihän helvetissä niin kamalaa sitten olekaan. Hänhän kokee jo nyt elävänä ilman Jumalaa. Jeesuksen huuto ristillä paljastaa kuitenkin helvetin kauheuden. On kauheaa langeta elävän Jumalan käsiin! Jeesus huutaa tuskasta. Vaikka hän oli viaton, hän kärsi maailman syntien tähden. Hän sanoi juovansa sen maljan, jonka hänen Isänsä antaisi hänelle. Vanhassa Testamentissa puhutaan Jumalan vihan maljasta, jonka Jumala antaa syntisten juotavaksi (Jer. 25:15, Ps. 75:8). Ristillä Jeesus joi Jumalan vihan maljan aivan loppuun asti ja kärsi äärettömän suurta tuskaa.

Golgata oli myös pimeyden peitossa. Pimeys liitetään Vanhassa Testamentissa usein tuomiopäivään, jolloin Jumala rankaisee syntisiä heidän synestään. Profeetta Aamos kirjoittaa: ”Voi teitä, jotka toivotte Herran päivän tulemista. Miksi hyväksi on teille Herran päivä? Se on oleva pimeys, eikä valkeus – ikään kuin jos joku pakenisi leijonaa ja häntä kohtaisi karhu, tahi joku tulisi kotiin ja nojaisi kätensä seinään ja häntä pistäisi käärme. Eikö Herran päivä ole pimeys, eikä valkeus,

eikö se ole synkeys, jossa ei valoa ole?” (5:18–20). Kuvaus Jeesuksen viimeisistä hetkistä tuo siis tältäkin osin mieleen tuomiopäivän.

Sanat hylkäämisestä voivat särkeä kristityn sydämen. On vaikea miettiä niitä ja olla tuntematta surua siitä, mitä Jumalan Poika joutui kärsimään. Jeesuksen tuskan sanojen ja pimeyden tarkoituksena on kuitenkin julistaa meille jotain sanoinkuvaamattoman lohduttavaa. Lohduttavaksi Jeesuksen huudon tekee se, että hän haluaa sillä vakuuttaa meille: tässä on teidän tuomiopäivänne kärsittynä. Viimeinen päivä, tuomion päivä, oli silloin jo läsnä Golgatalla. Se oli edeltä läsnä. Silloin jokainen meistä tuomittiin iankaikkisen kadotuksen ansainneeksi. Tuomio pantiin täytäntöön. Viaton kärsi. Ja hän kärsi kaiken, sinun edestäsi.

Niin sinun ei tarvitse pelätä viimeistä päivää! Sinun ei tarvitse pelätä sitä, että Jumala hylkäisi sinut. Sinun tuomiosi on jo kärsitty. Niin kuin Kristus oli itsessään viaton, niin sinäkin olet viaton, kun uskot häneen. Kristukselle kuului taivas, mutta hän kärsi helvetin vaivat. Sinulle kuuluu iankaikkinen kadotus, mutta Jumalan Pojan tähden on sinulle taivas lahjana.

*Mika Bergman*

# Se on täytetty

Jeesuksen kuoleman hetkestä sanotaan: ”Hän sanoi: ’Se on täytetty’, ja kallisti päänsä ja antoi henkensä.” (Joh. 19:30) Vapahtajan sanoihin ”Se on täytetty” sisältyy hyvin paljon.

## Ennustukset täyttyivät

Keskeistä koko Jeesuksen kärsimyshistoriassa on, että Vanhan Testamentin ennustukset täyttyivät. Tämä oli tärkeää tuon ajan juutalaisille. He saattoivat tarkistaa Kirjoituksista, että Vapahtajan teoissa täyttyivät Jumalan lupaukset uhrista ja syntien anteeksiantamuksesta.

Ennustusten täytyminen on tärkeää myös meidän kannaltamme. On vain yksi evankeliumi ja yksi Vapahtaja, joka luvattiin jo pian lankeemuksen jälkeen. Hänen turvasivat Adam ja Eeva. Profeettojen kautta Jumala ilmoitti muita asioita Vapahtajasta. Kaikissa näissä oli kyseessä yksi ainoa syntien anteeksiantamus.

Kun uskot Kristukseen Vapahtajanasi, on sinulla sama usko kuin kaikilla Vanhan Testamentin uskovilla. Kuljet samaa autuuden tietä, jota kulkien he ovat jo päässeet perille.

## Jumalan laki on täytetty

Kristus oli kuuliainen hamaan ristinkuolemaan asti (Fil. 2:8). Tämä koskee koko hänen maanpäällistä elämäänsä. Hän otti ihmisluonnon vailla syntiä. Näin hän ei edes voinut tehdä syntiä, vaan täytti kaikessa Jumalan käskyt meidän puolestamme.

Kristuksen kuuliaisuuden tähden sinulla on Välimies, jonka turviin voit kätkeytyä. Kun laki aiheellisesti syyttää sinua siitä, ettet ole pitänyt lakia, voit Lutherin neuvoa seuraten turvata Kristukseen, joka on lain pitänyt.

## Rangaistus on täysin kärsitty

Laki määrää synnin palkaksi kuoleman. Kristus otti meidän syntimme päälensä. Näin hän kantoi koko maailman synnistä koituvan rangaistuksen. Hän tuli kiroukseksi meidän edestämme. Hänen tähtensä on uskovalla syntien anteeksiantamus ja Jumalan siunaus.

Meidän autuutemme perustuu Kristuksen kuuliaisuuteen ja rangaistuksen kärsimiseen. Tunnustuksemme lausuu: ”Se vanhurskaus, jonka Jumala sulasta armosta lukee uskolle ja uskoville kuuluvaksi, on Kristuksen kuuliaisuus, kärsimys ja ylösnousemus; hän on meidän sijastamme täyttänyt lain ja maksanut hyvityksen synneistämme.” (Yksim. ohje, täydellinen selitys 3, 14)

# ”Totisesti, tämä oli Jumalan Poika”

(Matt. 27:54)

Kun ihmiset ajattelevat Kristuksen kärsimystä ja kuolemaa, he saattavat kiinnittää huomionsa ulkonaisiin asioihin. Vapahtaja joutui kärsimään ilman syytä. Hänen vaivansa olivat valtavat. Hänen kuolemansa oli mitä tuskallisin. Kaikki tämä on totta. Tämä tapahtui Ihmisen Pojalle, niin kuin Vapahtaja itseään nimitti kertoessaan opetuslapsille edessä olevista tapahtumista (Luuk. 18:31). Meidän pelastuksemme kannalta on välttämätöntä, että meidän sijaisemme, tosi ihminen, on maksanut syntivelan.

Jeesuksen kärsimystien aikana ratkaiseva kysymys on, onko hän myös tosi Jumala. Juutalaiset syyttivät häntä juuri siitä, että hän on tehnyt itsensä Jumalan Pojaksi (Joh. 19:7). Jeesus oli todella sanonut olevansa Jumalan vertainen ja yhtä Isän kanssa. Hän oli sanonut, että hänellä on valta antaa henkensä ja ottaa se jälleen. Tällaista valtaa ei kenelläkään pelkällä ihmisellä voi olla.

Jeesuksen jumaluus tuli myös niiden tietoon, jotka olivat lähellä Kristuksen ristiä. Vapahtajan kuoleman hetkellä temppelein esirippu repesi merkinä siitä, että syntisillä on nyt us-

kossa Jeesukseen vapaa pääsy Jumalan yhteyteen. Monia kuolleita nousi haudoistaan. Maa järisi. Kun roomalainen sadanpäämies ja muut vartijat näkivät nämä asiat, he pelästyen sanoivat otsikkomme sanat. He käsittivät, että Kristuksen kuolema ei ollut vain ihmisen kuolema, vaan myös tosi Jumalan kuolema.

Kysymys Kristuksen persoonasta oli yksi pääkysymys hänen maanpäällisen elämänsä aikana. Ne, jotka uskoivat, tunnustivat hänet, ei vain ihmiseksi vaan myös tosi Jumalaksi. Mikä merkitys tällä on sinun uskosi ja autuutesi kannalta? Kallis merkitys, nimittäin Raamattu sanoo Jeesuksen sovitustyöstä: ”Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan.” (2 Kor. 5:19)

Jumalan Poika on antanut henkensä sen tähden, että sinun ei tarvitse pelähten lukea hänen teoistaan ja muistella niitä. Päinvastoin, saat iloiten turvata siihen, että Vapahtajasi, tosi Jumala, on maksanut syntisi. Uskossa häneen olet taivaan tiellä ja tulet perille autuuteen.

*KN*

# Risti, kirouksen puu



”Muita hän on auttanut, itseään ei voi auttaa. Onhan hän Israelin kuningas; astukoon nyt alas ristiltä, niin me uskomme häneen. Hän on luottanut Jumalaan; vapahtakoon nyt Jumala hänet, jos on häneen mielistynyt; sillä hän on sanonut: ’Minä olen Jumalan Poika.’” (Matt. 27:42–43). Näin yli-papit, kirjanoppineet ja vanhimmat pilkkasivat ristiinnaulittua Jumalan Poikaa. Heidän oli helppo pilkata. Näyttihän risti täydelliseltä tappiolta. Heidän mielessään pyörivät varmaan-kin Mooseksen lain sanat: ”Kirottu on jokainen, joka on puhun ripustettu” (Gal. 3:13). Ristinpuu näytti todistavan, että he olivat olleet oikeassa alusta asti. He ajattelivat: ei Jeesus ollut Jumalan Poika. Ei hän ollut edes profeetta. Hän oli jumalanpilkkaja, jonka Jumala oli viimein kironnut aivan aiheellisesti.

Pitkäperjantai oli synkkä päivä. Pääsiäisaamu ei ollut vielä valjennut ja niin toivo näytti täysin menneen. Pilkkajaat olivat oikeassa siinä, että he yhdistivät aivan oikein synnin, puhun ripustettuna olemisen ja kirouksen toisiinsa. Heidän virheensä oli muualla. Kun kristitty katsoo ristille, hän näkee kyllä kiroton miehen, mutta hän näkee

samalla miehen, joka on täysin viaton. Hän näkee ainoan viattoman, joka on kuitenkin suurin syntinen. Kristitty näkee ristillä kirouksen, jonka hän on ansainnut synneillään. Viaton kärsii, koska me olemme rikkoneet. Jos synti tuntuu leikin asialta tai joltakin, mikä ei nyt ole niin vakavaa, risti vie perustan kaikelta tällaiselta ajattelulta ja puheelta. Se tappaa kaiken pahan vähättelemisen.

Ristin puu on kirouksen puu, mutta se on myös elämän puu. Kielletyn puun hedelmä koitui turmioksi koko ihmiskunnalle, mutta nyt ristin hedelmät, riittävät monin verroin pelastamaan ne, jotka panevat turvansa Jumalan Pojan uhuriin. Apostoli Paaveli julistaa: ”Kristus on lunastanut meidät lain kirouksesta, kun hän tuli kiroukseksi meidän edestämme” (Gal. 3:13). Hän on murtautunut kuoleman ja pahuuden vallan ja tarjoaa meille anteeksiantamusta synneistämme. Hän lahjoittaa kaiken ansaitsemansa meille Jumalan sanan, kasteen ja ehtoollisen kautta. Hänen ansionsa hedelmiin luottaen ja niissä riippuen pääset varmasti iankaikkiseen iloon. Kirouksesi on kärsitty. Olet vapaa.

*Mika Bergman*

---

# *Nuoren usko Kristuksen ristin äärellä*

Risti on uskon keskus. Siksi se on koko kristinuskon symboli. Se löytyy jokaisesta kirkosta ja usein Raamattujen kannesta. Kristityt merkitään ristinmerkillä kasteessa. Mutta miksi risti on niin keskeinen?

Risti on yksinkertainen kuvio. Siinä kaksi viivaa leikkaavat toisensa. Myös Kristuksen ristissä kaksi vastakkaista asiaa kohtaavat: ihmisen syntisyys ja Jumalan pyhyys. Ristin kahta viivaa voi ajatella tämän symbolina.

Viivat ovat kohtisuorassa toisiaan vastaan. Syntisen ja Jumalan kohtaamisessa syntyy väistämättä ristiriita. Pyhä ei voi suvaita syntiä, hyvä ei voi sietää pahaa eikä oikeudenmukainen vääryyttä. Jumalan ja ihmisen välillä näyttää olevan ylittämätön este: kaikissa ihmisissä oleva pahuus.

Pyhä on syntiselle "kuluttava tuli" (Hebr.12:29), siis jotain sellaista, mikä polttaa ja kauhistuttaa. Ihminen kohtaa aina lopulta Luojansa ikuisuudessa. Silloin Pyhän Jumalan viha polttaa ikuisesti sitä, joka on syntinen. Polttava ristiriita pyhyiden ja pahuuden välillä on silloin ikuinen, eikä siihen ole ratkaisua.

Jumala kuitenkin rakastaa jokaista luomaansa ihmistä niin paljon, ettei halua kenenkään joutuvan kärsimään. Jeesuksen risti on Jumalan ratkaisu pyhän ja pahan ristiriitaan. Jeesus, joka oli pyhä ja hyvä, otti ihmisten sijaisena itselleen meidän pahuutemme. Sitä kantaen hän kärsi Jumalan polttavan vihan syntiä kohtaan. Jumalan pyhyiden ja ihmisen pahuuden leikkauspisteessä Kristus kärsi suunnattomasti, että hän voisi vapauttaa meidät kärsimyksestä. Kristuksen ristin äärellä näkyvät sekä meidän syntimme että Jumalan rakkaus.

Tähän usko tarttuu. Usko on luottamista siihen, mitä ristillä tapahtui: Jeesus on kärsinyt minunkin syntieni rangaistuksen. Siksi minäkin olen saanut ne anteeksi. Enää ei ole ristiriitaa minun ja Jumalan välillä. Tällainen on jokaisen kristityn usko ristin äärellä.

*Vesa Hautala*

# *Nuoren tunnustus Jeesuksen ristin juurella*

Kun Jeesus oli kuollut, ristin juurella ollut roomalainen sadanpäämies sanoi: ”Totisesti tämä oli Jumalan Poika” (Matt. 27:54). Jeesus oli juuri huutanut kovaan ääneen ja antanut henkensä. Maa järisi ja järistyksen seurauksena roomalainen ymmärsi, mitä oli tapahtunut. Sotilas tunnusti aivan saman tien uskonsa.

Jossain mielessä jokainen kristitty voi samaistua tähän sadanpäämieheen. Onhan jokainen ollut ristiinnaulitsemassa Kristusta tietämättään. Sadanpäämies teki näin aivan konkreettisesti, jokainen synneillään. Kun Jeesus armossaan saa vakuutettua meille, että hän on Jumalan Poika, silloin meidänkin suomme kääntyy tunnustamaan samoin kuin roomalaisen suu. Ei ole muuta vaihtoehtoa, koska uskosta seuraa aina tunnustus. Sydämen kyllyydestä suu puhuu.

Joskus voi tuntua siltä, ettei juuri minusta ole tunnustamaan uskoa. Oma elämä voi painaa ja tuntuu siltä, että uskon tunnustaminen on joidenkin ”valiokristittyjen” hommaa. Kristillisen uskon tunnustaminen voi tuntua kamalan suurelta taakalta, jonka kantamiseen ihminen on täysin kykenemätön. Silloin on hyvä painaa mieleen tämä roomalaisen sadanpäämiehen esimerkki. Oliko hän esikuvallinen? Ei suinkaan! Hänhän oli itse paikalla edesauttamassa sitä, että Jumalan Poika surmattiin. Mutta kuitenkin, kun hän näki Vapahtajansa ristillä, hän tunnusti tämän Jumalan Pojaksi. Tässä on loistava esimerkki meille! Ei meidän tule katsoa itseemme, siihen, mitä olemme tehneet tai kykyihimme, vaan ristiinnaulittuun. Hän täyttää meidän sydämemme anteeksiantamuksellaan ja saa meidät tunnustamaan sekä sanoin että teoin, että hän on Jumalan Poika.

*Mika Bergman*



# Lisäselvitystä ihmisen luomisesta ja paratiisiin asettamisesta

1 Moos. 2:8–9: *Ja Herra Jumala oli istuttanut paratiisin Eedeniin, itään, ja sinne hän asetti ihmisen, jonka hän oli tehnyt. Ja Herra Jumala oli kasvattanut maasta kaikkinaisia puita, ihania nähdä ja hyviä syödä, ja elämän puun keskelle paratiisia, niin myös hyvän- ja pahantiedon puun.*

Jumala teki ihmistä varten valmiin, viihtyisän puutarhan, paratiisin. Hän istutti sen Eedeniin, "itään" eli auringon nousun ja aamupäivän paisteen suuntaan, siis idän suuntaan, kirjoittajasta eli Mooseksesta katsoen. Maa oli tapana jakaa neljään ilmansuuntaan (Ilm. 7:1; 20:8), siis neljään yhdeksänkymmenen asteen segmenttiin eli kulmaan katsojasta käsin. Jos asetamme kartalle suorankulman siten, että Etiopia eli Kuus, Etelä-Arabia eli Halila ja Assur tulevat aukeaman sisään, kulman kärki tulee Egyptiin Niilin tienoilta. Silloin kulman kärki on siinä, mistä katsoen Genesiksen kirjoittaja on sanonut Jumalan istuttaneen paratiisin Eedeniin, itään. Mooses on kirjoittanut tämän kirjan vielä ollessaan Egyptissä tai erämaavaelluksen alkumatkalla sopivalla kohtaa Kaislameren ylityksen jälkeen. Tämän jälkeen on ilmansuunnissa tapahtunut Maan akselin kallistumisen johdosta pientä muutosta, mutta sillä ei ole tähän asiaan suurta merkitystä.

Eeden tarkoittaa iloa, lystiä. Varmaan Aadam antoi sille tämän nimen, kun hän lankeemuksen jälkeen muisteli menettämänsä paratiisia eli puutarhaa.

Keskellä paratiisia oli elämän puu. Sillä oli oma tarkoituksensa. Ihmisen lankeemuksen jälkeen HERRA sanoi: "Katso, ihminen on tullut sellaiseksi kuin joku meistä, niin että hän tietää hyvän ja pahan. Kun ei hän nyt vain ojentaisi kättänsä ja ottaisi myös elämän puusta ja söisi ja eläisi iankaikkisesti!" (3:24). Elämän puu vahvisti siis elämän. Jos ihminen langettuaan olisi siitä syönyt, hän olisi elänyt turmeluksen tilassaan ikuisesti. Voimme ajatella myös päinvastaisen tilanteen. Jos ihminen olisi ollut kuuliainen ja saanut sen jälkeen syödä elämän puusta, Jumala olisi vahvistanut hänet pysyvään kuuliaisuuden tilaan. Elämän puu ja pahan tiedon puu olivat keskellä paratiisia. Ne osoittivat hengellisen elämän ja jumalasuhteen olevan keskeisiä ja ajallista elämää ja sen askareita tärkeämpiä.

Ilmestyskirjassa Herra lupaa: "Sen, joka voittaa, minä annan syödä elämän puusta, joka on Jumalan paratiisissa." (Ilm. 2:7.) Se, joka selviytyy Jumalan armon voimalla tästä elämästä voittajana uskossa Kristukseen, saa syödä elämän puusta eli hänelle Kristus lupaa iankaikkisen elämän. Taivaassa ei kukaan koskaan lankea syntiin eikä kuole.

Ilmestyskirjan 22. luku puhuu vielä elämän puusta. Siinä sanotaan: "Hän näytti minulle elämän veden virran, joka kirkkaana kuin kristalli juoksi Jumalan ja Karitsan valtaistuimesta. Keskellä sen katuja ja virran molemmilla puolilla oli elämän puu, joka kantoi kahdettoista hedelmät, antaen joka kuukausi hedelmänsä, ja puun lehdet ovat kansojen tervehtymiseksi. Eikä mitään kirousta ole enää oleva. Ja Jumalan ja Karitsan valtaistuimien on siellä oleva, ja hänen palvelijansa palvelevat häntä ja näkevät hänen kasvonsa, ja hänen nimensä on heidän otsissansa... Autuaat ne,

jotka pesevät vaatteensa, että heillä olisi valta syödä elämän puusta ja he pääsisivät porteista sisälle kaupunkiin! ... ja jos joku ottaa pois jotakin tämän profetian kirjan sanoista, niin Jumala on ottava pois sen osan, mikä hänellä on elämän puuhun ja pyhään kaupunkiin, joista tässä kirjassa on kirjoitettu. (Ilm. 22:1–5; 14,19.) Tässä luvussa Ilmestyskirja kertoo paratiisin uudistamisesta ja palauttamisesta Kristuksen Kirkolle iankaikkisessa elämässä Jumalan suurena armotekona. Siten toteutuu Jumalan alkuperäinen ihmisen luomistarkoitus eli hänen saattamisensa kestävään vanhurskauden ja pyhyiden tilaan. Se edellytti ihmisen lankeemuksen tähden Jumalan Pojan ihmiseksi tulemista, kuuliaisuutta, suurta kärsimystä, ja uhria syntiemme edestä. Siihen tarvittiin myös uusi luominen, Pyhän Hengen työ sanalla ja sakramenteilla. Jos ajallinen paratiisi jo oli ihana, niin vielä suurenmoisempi on oleva taivaallinen paratiisi ja sen kirkkaus.

Jakeessa 2:9 mainitaan ensi kerran paha. Lankeemus enkelikunnassa oli siis tapahtunut sitä ennen. Pahan ja hyvän tiedon puulla Jumala informoi Aadamia niiden lankeemuksesta ja pahan olemassaolosta ja kielsi häntä siitä syömästä.

1 Moos. 2:10–14: *Ja Eedenistä lähti joki, joka kasteli paratiisia, ja se jakaantui sieltä neljään haaraan. Ensimmäisen nimi on Piison; se kiertää koko Havilan maan, jossa on kultaa; ja sen maan kulta on hyvää. Siellä on myös bedellionpiikkaa ja onyks-kiveä. Toisen virran nimi on Giïhon; se kiertää koko Kuusin maan. Kolmannen virran nimi on Hiddekel; se juoksee Assurin editse. Ja neljäs virta on Euftrat.*

Paratiisi oli laaja alue, jota olisi ollut mahdollista vielä laajentaakin niin, että ihminen olisi täyttänyt koko maan. Tässä mainitaan mahtava virta, joka jakaantui neljään haaraan. Luther katsoo näiden haarojen olleen Ganges, Niili, Tigris ja Euftrat. Maan kuoressa oli suuria vesivarastoja, jotka purkautuivat lähteiksi ja muodostivat mahtavia virtoja. Sen jälkeen maan kuoressa on tapahtunut tuolla Lähi-Idän ja Afrikan alueella suuria muutoksia ja on syntynyt esimerkiksi valtavia hautavajoamia, niin että virtaukset ovat muuttuneet ja meidän on mahdotonta luoda selkeätä kuvaa siitä, kuinka kaikki aluksi oli. Alueella oli myös aarteita valmiina ihmistä varten. Vaikka virtaukset ovat muuttuneet, aarteita on siellä edelleen. Ehkä hartsimainen bedellion oli se, millä Nooa "tervasi" (6:14) arkin. Havila oli Etelä-Arabiaa (10:29) ja Kuus Etiopia (10:6).

Jae 10 kuvaa virtoja paratiisin aikana, jolloin niillä oli yhteinen päävirta. Sen sijaan jakeet 11–14 kertovat tilanteesta Mooseksen aikana, jolloin pääuoman haarat olivat jo toisistaan erillään.

1) Ilm. 7:1: "Sen jälkeen minä näin neljä enkeliä seisovan maan neljällä kulmalla ja pitävän kiinni maan neljää tuulta, ettei mikään tuuli pääsisi puhaltamaan maan päälle eikä meren päälle eikä yhteenkään puuhun." Ilm. 20:8: "Hän lähtee villitsemään maan neljällä kulmalla olevia kansoja."

2) Nykyinen Siinain autioma on todennäköisesti Mooseksen aikana vähemmän kuivaa ja autiota aluetta kuin nykyään. Se oli erämaata siinä merkityksessä, ettei se ollut asuttua.

3) Tällainen Raamatun tekstin sisään rakentunut tieto on Mooseksen tekijänoikeuden puolella ja Graf-Wellhausenin kritiikkiä vastaan.



1 Moos. 2:15: *Ja HERRA Jumala otti ihmisen ja pani hänet Eedenin paratiisiin viljelemään ja varjelemaan sitä.*

HERRA antoi ihmisen tehtäväksi "viljellä ja varjella" paratiisia. Maanviljelys ja puutarhanhoito olivat ensimmäinen ammatti. Ihmisen tehtävä oli myönteinen, viljelevä ja varjelevä, ei hävittävä. Näin tehdessään ihminen olisi palvellut Jumalaa, sillä hän olisi tehnyt sitä, minkä Jumala oli antanut hänelle tehtäväksi. Ihmisen asiana ei ollut keksiä omia jumalanpalvelusmenojaan, vaan vain tehdä kuuliaisesti työtä käskettyä. Oli kuitenkin olemassa jotakin, miltä ihmisen tuli varjella paratiisia. Koska Jumala ei ollut luonut paratiisiin pahaakaan, pahan täytyi olla vaarana ulkoapäin ja sen oli täytynyt syntyä vastoin Jumalan tahtoa. Sanan "varjella" tapaamme sitten lampaiden kaitsemisen yhteydessä, kun paimenet olivat jouluyönä "vartioimassa" eli varjelemassa laumaansa (Luuk. 2:8). Siitä tuli sitten tärkeä termi tarkoittamaan seurakunnan kaitseentaa.

Aadaminkin tehtävä sisälsi kaiken sen johtamisen, mikä jumaliseen ihmiselämään liittyy. Hän oli yhteiskunnallisen elämän johtaja eli kuningas ja perheen pää ja hän oli hengellisen elämän johtaja eli pappi. Koska lankeemusta ei ollut vielä tapahtunut eikä evankeliumia tarvinnut saarnata, kuninkaan ja papin tehtävät lankesivat yhteen. Kaikki työ, toiminta ja lepo yhteiskunnassa oli kiitosta, jumalanpalvelusta ja Jumalan ylistämisestä ja hyvän. Pahan tiedon puusta syömisen kieltämisen opettaminen oli pappetta ja yhteiskunnallista vanhurskautta.

1 Moos. 2:16–17. *Ja Herra Jumala käski ihmistä sanoen: "Syö vapaasti kaikista muista paratiisin puista, mutta hyvän- ja pahantiedon puusta älä syö, sillä sinä päivänä, jona sinä siitä syöt, pitää sinun kuolemalla kuoleman."*

HERRA Jumala, siis tämä ihmistä rakastava, hänen parastaan ajatteleva Jumala, antoi ihmiselle käskyn. Koska ihminen oli luotu Jumalan kuvaksi, hänelle ei ollut raskasta eikä vastenmielistä ottaa Jumalalta vastaan selvää käskyä. Tämän selvän asian voimme todeta myös siitä, että Jumala antoi käskyn ennen Eevan luomista ja Aadam oli opettanut sen Eevalle, kuten kolmannen luvun alusta voimme havaita.

Ihmisellä oli kosolti ihania puita, joista hän sai syödä. Oli vain yksi kielletty puu. Sen syömiseen liittyi kirous, kuolema.

Ihmisellä oli elämä, koska hän oli Jumalan kuva, ja "elämä oli ihmisten valkeus" (Joh. 1:2). Sen mukana ihmisellä oli yhteys Jumalaan. Uhkana oli, että ihminen rikkoessaan menettää elämän, valkeuden ja yhteyden Jumalaan sekä joutuu kuoleman tilaan, pimeyteen ja eroon Jumalasta. Samalla rikkova joutuu lohduttomaan tilaan, sillä hengellisesti kuollut ei voi kuolemantilaansa muuttaa toiseksi. Jumala teki ihmiselle selväksi, mitä seuraisi, jos ihminen tekisi vastoin hänen käskyään.

1 Moos. 2:18. *Ja Herra Jumala sanoi: "Ei ole ihmisen hyvä olla yksinensä, minä teen hänelle avun, joka on hänelle sopiva."*

Jumala oli suunnitellut ihmisen "mieheksi ja naiseksi". Tältä osin luomistyö oli vielä keskeneräinen, eikä Aadam olisi voinut tuntea oloaan hyväksi, jos hän olisi jäänyt yksin. Aadamin yksinäisyys jäi kuitenkin hyvin lyhytaikaiseksi, sillä vielä olemassaolonsa ensi päivänä Aadam sai avun. Aadamin elämän ensimmäinen päivä oli vilkasta tapahtumista jo ennen Eevan luomista, niin ettei Aadamilla ollut aikaa ikävystyä tuona perjantaina. Niin Jumala päätti täydentää ja saattaa päätökseen ihmisen luomisen tekemällä Aadamille sopivan avun. Tärkeä näkökohta on havaita, että asiaa tarkastellaan miehen kannalta. Uusi Testamentti kiinnittää huomiota siihen, että Jumala loi ensiksi miehen (1 Tim. 2:13). Se tarkoitti opetus-tehtävän kuulumista Aadamille. Se tarkoitti myös Eevan kuuliaisuutta Aadamin opetukselle ja sen ottamista vastaan Jumalan sanana. Niin tapahtuikin, kuten huomaamme 3. luvun alusta. Mies oli johtaja, vaimo oli hänelle apu ja tuki. He täydensivät toisiaan ja muodostivat sopusuhtaisen kumppanuuden ja elinkelpoisen lajin luomakunnan kruununna.

1 Moos. 2:19–20. *Ja Herra Jumala oli tehnyt maasta kaikki metsän eläimet ja kaikki taivaan linnut ja toi ne ihmisen eteen nähdäkseen, kuinka hän ne nimittäisi; ja niin kuin ihminen nimitti kunkin elävän olennon, niin oli sen nimi oleva. Ja ihminen antoi nimet kaikille karjaeläimille ja taivaan linnuille ja kaikille metsän eläimille. Mutta Aadamille ei löytynyt apua, joka olisi hänelle sopinut.*

Ennen Aadamin luomista Jumala oli tehnyt eläimet. Nyt hän toi ne ihmisen nähtäväksi. Jumala halusi nähdä, kuinka ihminen ne nimittäisi. Raamattu kertoo näistä asioista sillä tavoin, että siinä Jumala asettuu ihmisen ajattelutavan tasalle. Jumala kyllä tiesi etukäteen kaiken, mutta hän ikään kuin iloitsi luomistyöstään, kun sai havaita, miten hienosti ihminen ratkaisi nimityksen kussakin tapauksessa.

Olihan ihmisellä mahdollisuus käyttää monia nimiä. Ihminen osasi puhua, ja hän löysi käsitteitä ilmaisemaan uusia asioita. Nimen antaminen sisälsi jotakin olennaista nimen saajasta. Vieläkin siitä on jotakin jäljellä eläinten nimissä. Esimerkiksi nimestä "sarvikuono" erotamme kyseisen eläimen helposti. Metso on suomessa metsien asukas ja venäjässä synkkien salojen lintu. Aadam pystyi nopeasti hahmottamaan eläimistä jotakin olennaista. Hän oli etevä biologi. Tällainen asia on Raamatussa kerrottu meille voidaksemme havaita, kuinka korkealta luomakunnan kruunu putosi syyllistyessään syntyin. Se antaa aavistaa jotakin myös siitä, kuinka korkealle Jumala on korottava uskovansa taivaallisessa kirkkaudessa itselleen kunniaksi ja kiitokseksi ja Vapahtajan ylistykseksi.

Eläimet olivat Jumalan käskettävissä ja kuljetettavissa, ilmiö, joka toistui Nooan viedessä eläimiä arkkiin.

Eläimet eivät kuitenkaan voineet ratkaista Aadamin yksinäisyyttä. Ne olivat erilaisia eivätkä olleet samaa lihaa eivätkä samaa luuta. Ihminen on luotu sosiaalisesti olenoksi. Yksin eläminen ilman kontakteja ulospäin samankaltaisiin olisi ollut kärsimys.

1 Moos. 2:21–22. *Niin Herra Jumala vaivutti ihmisen raskaaseen uneen, ja kun hän nukkui, otti hän yhden hänen kylkiluistaan ja täytti sen paikalla lihalla. Ja Herra Jumala rakensi vaimon siitä kylkiluusta, jonka hän oli ottanut miehestä, ja toi hänet miehen luo.*

Raamattu mainitsee "raskaan unen" (tardemah: 1 Moos. 15:12; 1 Sam. 26:12; Job 4:13; 33:15; Saarn. 19:15; Jes. 29:10), nukutustilan, jonka vallassa ihminen ei tee havaintoja ympäröivästä maailmasta. Jumala teki Aadamille nukutuksessa kylkiluuleikkauksen ja rakensi siitä hänelle vaimon, "kainaloisen".

Tätä tapahtumaa Raamattu käyttää vertauksena Kristuksen ja seurakunnan, uuden Aadamin ja hänen morsiamensa, välisestä suhteesta: "Miehet, rakastakaa vaimojanne, niin kuin Kristuskin rakasti seurakuntaa ja antoi itsensä alttiiksi sen edestä, että hän sen pyhittäisi, puhdistaa sen, vedellä pesten, sanan kautta, saadakseen asetetuksi eteensä kirkastettuna seurakunnan, jossa ei olisi tahraa eikä ryppyä eikä mitään muuta sellaista, vaan joka olisi pyhä ja nuhteeton." (Ef. 5:25–27) Vanhassa käännöksessä, Bibliassa, jae 30 kuuluu: "Sillä me olemme hänen ruumiinsa jäsenet, hänen lihastansa ja luistansa." Niin kuin Eeva syntyi Aadamin kyljestä perjantaina raskaan unen aikana, niin Kristuksen Seurakunnan synty ja olemassaolo perustuu Kristuksen täydellisen syvään kuolon uneen pitkänerjantaina ja hänen haavoihinsa.

Jumala "rakensi" vaimon Aadamin kylkiluusta. Tässä yhteydessä Raamattu käyttää ensi kerran sanaa "rakentaa". Sana ilmaisee suunnitelmallista toimintaa, jonka tuloksena on järkevä, tarkoitukseensa käyttökelpoinen tulos. Tämän tuloksen Jumala toi sitten Aadamin luo. Näin Raamattu opettaa, että vaimo on Jumalan arkkitehtoninen luomus ja hänen lahjansa miehelle. "Joka vaimon löysi, se onnen löysi, sai Herralta mielisuosion" (Sananl. 18:22). Sen vuoksi nuorten tulee pyytää puolisoa Jumalalta hänen tahtoansa kysyen. Sama koskee tietysti myös vanhempia yksin olevia ihmisiä, joille Jumala on tarkoittanut avioliiton, sekä sellaisia leskiä, joille uusi avioliitto on eduksi.

Raamattu puhuu myös Kristuksen Seurakunnasta rakennuksena. "Sillä me olemme Jumalan työtovereita; te olette Jumalan viljelysmaa, olette Jumalan rakennus" (1 Kor. 3:9). "Niin ette siis enää ole vieraita ettekä muukalaisia, vaan te olette pyhien kansalaisia ja Jumalan perhettä, apostolien ja profeettain perustukselle rakennettuja, kulmakivenä itse Kristus Jeesus, jossa koko rakennus liittyy yhteen ja kasvaa pyhäksi temppeleiksi Herrassa; ja hänessä tekin yhdessä muitten kanssa rakennutte Jumalan asumukseksi Hengessä." (Ef. 2:19–22). Näin Uuden Liiton hengellinen rakennus peilaa ihmisen luomiseen liittyviä käsitteitä ja symboliikkaa.

1 Moos. 2:23–24. *Ja mies sanoi: "Tämä on nyt luu minun luistani ja liha minun lihastani; hänet kutsuttakoon miehittäreksi, sillä hän on miehestä otettu." Sen tähden mies luopukoon isästänsä ja äidistänsä ja liityköön vaimoonsa, ja he tulevat yhdeksi lihaksi.*

Tässä on avioliiton asetus. Jumala asetti avioliiton jo paratiisissa ajallista elämää varten ja sellaisena se on pyhä ja rikkomaton. Sen eräs, tärkeä tarkoitus on tuottaa jälkeläisiä ja täyttää maa. Sen toinen tarkoitus on tarjota ihmiselle lähin sosiaalinen elinympäristö. Adam antoi vaimolleen myös nimen "miehetär". Se ei ollut erisnimi, vaan yleisnimi, joka tuli koskemaan kaikkia vaimoja. Mies on hepreaksi *iš*, vaimo on siitä feminiinimuodoste *iššah*. Se kuvaa vaimoa miehen yhteydessä, hänestä peräisin olevana, häneen läheisesti liittyvänä, hänelle kuuluvana, äänneasullaan olemukseltaan miestä hellempänä. Avioliiton kolmas tarkoitus on auttaa ihmistä toteuttamaan muita ajallisen elämän tehtäviä. Lankeemuksen jälkeen avioliiton erityisenä tarkoituksena on kristillisellä kasvatuksella ohjata jälkeläisiä Jumalan valtakuntaan ja olla toteuttamassa Kristuksen Seurakunnan ilmestymistä täysilukuisena kirkkauden maailmaan.

Adam havaitsi heti kohta selkeän biologisen eron vaimonsa ja eläinkunnan välillä. Vaimo oli "nyt luu minun luistani ja liha minun lihastani", samaa materiaalia kuin hän itse. Koska ihminen ei ollut pelkkää lihaa ja luita, vaan hän oli myös sielullinen, henkinen olento ruumiillisessa olemuksessaan, Adamilla oli vaimonsa kanssa myös henkinen sukulaisuus, jota hänellä ei ollut eläinkuntaan. Sana "nyt" kuvaa vastakohtaa eläinkuntaan. Adam oli ilmiselvästi iloinen ja ihastunut näkemästään.

Sitten seuraa avioliiton säätäminen pysyväksi ihmiskunnalle: "Sen tähden mies luopukoon isästänsä ja äidistänsä ja liityköön vaimoonsa, ja he tulevat yhdeksi lihaksi." Avioliitto perustaa uuden itsenäisen solun yhteiskuntaan. Mies luopuu isästään ja äidistään ja liittyy vaimoonsa. Avioiduttuaan hän ei ole enää lapsuudenkodilleen alisteinen. Koska mies liittyy vaimoonsa, hänellä täytyy häneen liittyessään jo sellainen olla. Tämä edellyttää kihlausta eli miehen ja naisen, sulhasen ja morsiamen, keskinäistä sopimusta avioliittoon menemisestä. Sopimuksen syntytapaa ei ole tässä määritelty. Se on joko vapaa tai vanhempien tai esivallan päätettävissä. Raamattu puhuu kihlatuista miehenä ja vaimona. Avioliitto perustetaan kihlauksella, mutta se aloitetaan vasta vihkimisestä.



Jumala on säätänyt avioliiton kahdenväliseksi. Se on alkuperäinen säädös. Moniavioisuus ei kuulu kristinuskoon. On oma kysymyksensä, miten kantaisät Abraham ja Jaakob saattoivat ottaa useamman kuin yhden vaimon. Abrahamiin viitaten profeetta Malakia selittää: "Mutta kuinka se yksi?" – Hän pyrki saamaan Jumalan lupaaman siemenen. – Ottakaa siis vaari hengestänne älkääkä olko uskottomat nuoruutenne vaimolle. Sillä minä vihaan hylkäämistä, sanoo Herra." (Mal. 2:15–16). Jaakob taas joutui petetyksi eikä saanut kihlattuaan ensi kerralla. Sitten Raakel ja Leea antoivat kumpikin orjattarensa Jaakobille vaimoiksi jälkeläisten toivossa. Uuden vaimon ottaminen ei merkinnyt vanhan hylkäämistä. Se tapahtui jopa vaimon pyynnöstä. Nämä erikoiset tapahtumat eivät sovellu meille esikuviksi. Tiedämme liian vähän noista tapahtumista ja niiden perusteista tehdäksemme niistä johtopäätöksiä.

Avioliitto yhdistää puoliset toisiinsa: "he tulevat yhdeksi lihaksi" sekä fyysisin että henkisin sitein. Niin myös sen rikkominen on hyvin väkivaltainen, raastava toimenpide.

1 Moos.2:25. *Ja he olivat molemmat, mies ja hänen vaimonsa, alasti eivätkä hävenneet toisiansa.*

Tämä jae tuo esiin ensimmäisten ihmisten sydämen puhtauden ja synnittömän alkutilan, jolloin Jumalan luomiin luonnollisiin asioihin ei liittynyt mitään häpeällistä. Kun syntiä ei ollut, ei ollut myöskään sen tuomaa ajallista kirousta eikä ihminen tarvinnut vaatteita suojautuakseen häpeältä, kylmältä tai paahteelta. Synnitön alkutila palautuu vasta valkeissa vanhurskauden vaatteissa, sitten, kun kaikki on uutta. "Ei heidän enää tule nälkä eikä enää jano, eikä aurinko ole satuva heihin, eikä mikään helle, sillä Karitsa, joka on valtaistuimen keskellä, on kaitseva heitä ja johdattava heidät elämän vetten lähteille, ja Jumala on pyyhkivä pois kaikki kyyneleet heidän silmistänsä." (Ilm. 7:16–17.)

*Taivaassa, ratki taivaassa  
Iäinen päivä on,  
Se valossansa kirkkaassa  
Myös voittaa auringon.  
Se päivä kirkas, loistava ja iäisesti paistava  
On Herra Sebaot.*

*Taivaassa, ratki taivaassa  
Ei kuulla itkua,  
Ei siellä synnin surua,  
Ei kuolon pelkoa.  
Vaan rauhan katoomattoman  
Ja ilon loppumattoman  
Suo Herra Sebaot.*

(Laurentius Laurinus vanh., VK 1938 615:2,4.)

MS

# Luther ja Raamattu

*Taistelu antinomismia vastaan, jatkoa edellisessä numerossa*

Ilmeisestikään luterilaisten omasta keskuudesta ei noussut toista hyökäystä, jonka Luther olisi torjunut suuremmalla suuttumuksella kuin se antinomismi, lain hylkääminen, minkä hän kohtasi lahjakkaassa työtoverissaan Johannes Agricolassa. Se on hänestä vieläkin jumalattomampaa kuin paavikunnan lakimaisuus. Se on hänelle lähes ateismia. Lainkieltäminen ei jätä johdonmukaisesti jäljelle mitään, mikä sen jälkeen vielä voitaisiin kieltää, koska silloin evankeliumi on lain kieltämisen myötä menettänyt joka tapauksessa ratkaisevan piirteensä, merkityksensä.

Tässä riittää painokas viittaaminen Lutherin kuuteen teesisarjaan ja hänen kirjoituksiinsa Kasparille antinomismeja vastaan (W2 XX,1622 ss.; 1610 ss; WA 30,360 ss; 50,468 ss.). Ne osoittavat, että evankeliumi on tosin minulle, ahdistuneelle synnintekijälle, Jumalani "viimeinen" sana, mutta siitä syystä, että Kristus tuli minua ja koko maailmaa varten ja täytti syntisten sijaisena lain. Evankeliumi Jumalan nimenomaisena sanana on alituudessa suhteessa toiseen sanaan, jota Jumalan "vieras" työ, laki, lankeemuksen jälkeinen toimittaa. Niin kuin evankeliumi Pyhän Hengen toimesta kirjoittaa uskossa lain sydämeen ja niin kuin laki kuitenkin pysyy uskovan lihalle tuomarina ja pyövelinrenkinä, nämä ovat lain kolmanteen käyttöön liittyviä kysymyksiä, joihin tässä ei voida lähemmin puuttua.

Uskonpuhdistukselle oli alusta alkaen itsestään selvää, että laki täytyisi pitää voimassa "viimeisen sanan, evankeliumin" vastakohtana. Paavillisten ja hurmoksellisten vastustajien röyhkeys uskaltaa vaatia uusia tekoja Jumalan itsensä laissaan vaatimien tekojen lisäksi ja niiden sivuuttamiseksi oli syynä raskaimpaan syytökseen, minkä Luther ylipäättään esittää. Se jo sinänsä riitti hänelle esittämään syytöksen epäjumalanpalvelusta ja antikristillisyydestä. Luther asettuu puolustamaan Jumalan ulkopäin määräämän, inspiraation auktorisoiman käskyn loukkaamattomaa arvovaltaa vakavammin kuin yksikään hänen vastustajansa. Jos Jumala on Jumala, täytyy muotoperiaatteesta puheen ollen sen tulla lähelle toisiaan, omalla tavallaan langeta yhteen, mikä aineellisesta periaatteesta puheen ollen menee erilleen. Jo Roomalaiskirjeen luennoissa vuosilta 1515 – 1516 sanottiin: "Mutta kuinka paljon vielä nykyäänkin on niitä, jotka eivät kunnioita häntä Jumalana, vaan sellaisena kuin he hänet mielessään kuvittelevat... Vai eikö tämä juuri ole Jumalan kunnian muuttamista mielikuvituksen luoman kuvan kaltaiseksi, jos jätät tekemättä sen, mihin olet velvollinen ja palvelet häntä sellaisella tavalla, jonka itse olet valinnut, ja niin toimiessasi uskot Jumalan olevan sellaisen, että hän ottaa huomioon sinut ja sinun asiiasi, ts. Jumalan täytyy olla toisenlainen kuin millaiseksi hän itse on käskyissään sinulle itsensä selvästi ilmoittanut." (Valteokset 1,34s.; Ellwein 31)



Mies, joka oli tehnyt täyden läpimurron, ei ole vähemmän määrätietoinen käskyihin nähden. Käsitellessään luostarilaitosta hän sanoo heti kohta: "Jumalan käskystä ei saa väistyä edes enkelin, saati sitten paavin tai kenenkään ihmisen arvonannon tähden." (W2 XIX,1620s.)

Talonpoikaissodan aikana Luther saarnasi 1 Tim. 1:3–11:n johdosta: "Ihmiskäskyn laita on niin, että se tykkäänään poistetaan ja jätetään vaille huomiota. Sen rinnalle et vielä tarvitse Kristusta eikä hän ole sitä varten tullut. Sen voivat ihmiset lopettaa, koska he ovat sen asettaneetkin. Mutta Jumalan käskyn lopettamiseen tarvitaan aina Kristus." W2 IX,869.

Hieman myöhemmin Luther sanoo 1 Joh. 2:13s. johdosta: "Niinpä kaikki, mitä meillä on vastoin meille määrättyä sanaa, on pelkkää epäjumalanpalvelusta ja jumalattomuutta." (W2 IX,1428)

Galatalaiskirjeen pidemmässä selityksessään Luther lausuu: "Epäjumalanpalvelusta on sellaisten ihmisten parhain hengellisyys, pyhyys ja palavin hartaus, jotka ilman sanaa ja Jumalan käskyä palvovat Jumalaa. Mitä pyhempiä ja hengellisempiä niitä arvostetaan, sitä vahingollisempia ja turmiollisempia ne ovat... Kartusilaisten paastoaminen, karvapaidan pito, kaikkein pyhimät toimitukset, munkkisääntö ja elämä kokonaisuutena – heidän munkkisääntönsä on kaikkein ankarimpia – ovat siis lihan tekoja ja epäjumalanpalvelua." (W2 IX,706 Gal. 5:20:n johdosta)

Silmäys Puolustuksen kohtaan XV,13ss. osoittaa Tunnustuksen olevan samalla kannalla – ei vain tässä

kohden vaan varsinkin sen toisessa osassa, joka käsittelee väärinkäytöksiä.

Näin on laita myös pelkästään eettisellä alueella ehdonvallasasioiden varmistamiseksi. Kun esimerkiksi halutaan kieltää avioelämä, vapaus syödä tai sakramentin molemmat muodot, "niin sinun tulee katsoa, että sydämesi on asiasta varma ja täysin vakuutettu siitä, että Jumalan sana tahtoo pitää näitä kaikkia vapaina ja sallittuina, vieläpä vakavasti käskää niitä noudattamaan ja niiden tähden panemaan ruumiin ja hengen alttiiksi. Sinulla on siis se varmuus, että saatat sanoa: Asia ei ole minun, vaan Herrani Kristuksen. Sillä minä en ole sitä omasta päästäni keksinyt enkä siihen ryhtynyt enkä sitä aloittanut omasta enkä kenenkään ihmisen neuvosta ja tahdosta, vaan olen sen saanut, taivaasta tuotuna ja julistettuna, Kristuksen suun kautta, joka ei valehtele eikä petä, vaan joka itse on sula totuus ja vanhurskaus." (Herran Jeesuksen Kristuksen vuorisäärä, s.59s. Matt. 5:10:n johdosta)

Siis myös lakia koskevien totuuksien tähden kristityn tulee tarvittaessa ottaa kärsittäväkseen marttyyriin osa! Sillä "me emme saa pitää muita jumalia". Juuri tässä Uuden Liiton kirkolle on ratkaiseva kristillistä vapautta koskeva kysymys, voivatko ihmiset meille kristityille kristittyinä säilyttää itse keksimiään käskyjä eli olemmeko me ainoastaan Kristuksen palvelijoita ja keskenämme veljiä (Matt. 23:8ss; 1 Kor. 7:23.; Gal. 2:3ss; Yksimielisyyden ohje X)

W.M. Oesch, suom. *MS. Sarja jatkuu. Seuraavaksi Objektiivinen oppi sijaintikohdissa.*

## LAPSILLE

# Eeva

Herra Jumala sanoi: "Ei ole ihmisen hyvä olla yksinänsä, minä teen hänelle avun, joka on hänelle sopiva." "Avulla" tarkoitetaan vaimoa. Aadam oli mies. Hän oli aluksi aivan yksin. Kun Herra Jumala toi Aadamin eteen kaikki kedon eläimet ja taivaan linnut, Aadam antoi jokaiselle eläimelle ja linnulle nimen. Mutta Aadam ei löytänyt niistä itselleen sopivaa apua.

Silloin Herra Jumala vaivutti Aadamin hyvin sikeään uneen. Silloin Herra otti Aadamista kylkiluun ja täytti paikan lihalla. Herra teki siitä kylkiluusta vaimon Aadamille. Sitten hän herätti Aadamin unesta ja toi vaimon hänen luoksensa. Silloin Aadam sanoi: "Tämä on luu minun luistani ja liha minun lihastani. Hänet kutsuttakoon miehettäreksi, sillä hänet on miehestä otettu."

Tämän jälkeen Raamattu sanoo: "Sen tähden mies luopukoon isästänsä ja äidistänsä ja liiyyköön vaimoonsa, ja he tulevat yhdeksi lihaksi." Mies ja vaimo kuuluvat aivan yhteen ja ovat kuin yksi ruumis. Pyhä Henki, joka oli Aadamilla, sai hänet tämän sanomaan.

Sitten Aadam antoi vaimolleen nimeksi Eeva, se on, kaikkien elävien äiti. Eeva on näet meidän ensimmäinen esiäitimme ja Aadam on meidän ensimmäinen esi-isämme.

Aadam ja Eeva olivat molemmat ilman vaatteita eivätkä hävenneet toisiaan, sillä he olivat aivan pyhiä.

### *Rukous*

Rakas Jumala, auta minua rakastamaan isääni ja äitiäni. Auta myös, että isäni rakastaa äitiäni ja äitini rakastaa isääni. Sillä niin sinä haluat. Aamen.

## LAPSILLE

# Paholainen ja hänen pahat enkelinsä

Nyt kuulet jotakin aivan kauheata.

Kun rakas Jumala loi enkelit, he olivat kaikki hyviä ja suloisia. Mutta monet enkeleistä kääntyivät pahoiksi ja tekivät syntiä rakasta Jumalaa vastaan. Jos on paha ja tuhma eikä tee, mitä Jumala tahtoo, se on syntiä Jumalaa vastaan. Niin monet enkelit tekivät syntiä Jumalaa vastaan. Eräs heistä oli ylin ja korkein, jota Raamattu sanoo perkeleeksi tai myös saatanaksi. Tämä on korkein pahoista enkeleistä. Sanomme häntä myös paholaiseksi. Monet käyttävät näitä sanoja kirosanoina, mutta se ei ole sopivaa. Älä sinä tee niin.

Pahat enkelit eivät saaneet pysyä taivaassa. Herra Jumala työnsi heidät sieltä pois. Nyt heidän paikkansa on helvetti. Missä se on, sitä emme tiedä. Mutta tiedämme, että siellä on kaikki pahaa. Pahat enkelit ovat tuomitut olemaan siellä aina ja iankaikkisesti.

Nyt he kuitenkin voivat tulla helvetistä maan päälle. Koska he itse ovat hyvin pahoja, he haluavat tehdä myös kaiken maan päällä pahaksi ja huonoksi. Perkele on paha vihollinen. Siksi hänen nimenään on myös saatan, joka tarkoittaa vihollista ja syyttäjää. Paholainen pahoine enkeleineen haluaa saada maan päällä aikaan pelkkää pahaa. He ovat hyvin väkeviä. Eivätkä he ole tyhmiä. Et voi nähdä heitä, sillä he ovat henkiä.

Hyvä lapsi, pahat henget haluavat tehdä pahaa myös sinulle. Mutta koska sinä olet Jumalan lapsi, he eivät mahda mitään. Rukoile vain rakasta Vapahtajaasi olemaan aina kanssasi ja ympäröimään sinut rakkailla, hyvillä enkeleillään. Silloin pahat enkelit eivät voi sinua vahingoittaa.

## *Rukous*

Rakas Vapahtaja, minä rukoilen sinua. Ole aina kanssani ja lähetä pyhät enkelisi suojakseni, etteivät pahat enkelit voi tehdä minulle mitään pahaa. Aamen.

## LAPSILLE

*Tietäjät löytävät Jeesus-lapsen*

Tietäjät lähtivät Beetlehemiin. Varmasti heitä ihmetytti se ja he olivat myös murheissaan siitä, että Jerusalemissa ilon ja riemun sijasta vallitsi hiljaisuus juutalaisten kuninkaan syntymän johdosta ja että heitä kuulusteltiin salaa asiasta. Mutta kun he olivat matkalla Beetlehemiin, niin, katso, heille ilmaantui jälleen se ihmeellinen tähti, jonka he olivat nähneet itäisillä mailla. Tähti kulki aina heidän edellään, kunnes se pysähtyi sen talon kohdalle, jossa lapsi oli. Miten iloisiksi he tulivatkaan! He menivät sisälle ja löysivät lapsen Marian, äitinsä, kanssa. He lankesivat polvilleen ja rukoilivat lasta. He avasivat aarteensa, jotka he olivat tuoneet mukanaan, ja antoivat hänelle lahjoja: kultaa, suitsuketta ja mirhaa.

Nämä olivat ensimmäiset pakanat, jotka tulivat uskovina Jeesuksen luo sen jälkeen, kun hän oli syntynyt. Mitä nimeä vanha Simeon olikaan käyttänyt Jeesuksesta? Tätä: "Valkeus, joka on ilmestyvä pakanoille."

Jumala antoi unessa käskyn tietäjille, etteivät he saaneet mennä Herodeksen luo. Niin he lähtivät toista tietä takaisin omaan maahan.

Lapsi, mikä tähti tuo sinut Vapahtajan luo? Se on sana Vapahtajasta, evankeliumi. Rakas lapsi, sinulla on tämä sana. Iloitse siitä. Katso aina Jumalan sanaan! Seuraa sitä! Rukoile Vapahtajaa! Lahjoita hänelle sydämesi, oma itsesi ja aarteesi, jos hän haluaa käyttää niitä valtakuntansa hyväksi, jotta hänen nimeänsä voidaan saarnata kaikkialla maailmassa ja ihmiset voivat pelastua.

*Rukous*

Vapahtajani, ilman sinun sanaasi en voi sinua löytää. Ilman sitä täällä maailmassa ei ole todellista valkeutta. Minä kiitän sinua sanastasi. Vapahtajani, anna minulle Pyhä Henkesi, että minä yhä uudestaan ja uudestaan kuuntelen ja luen sinun sanaasi, sen uskon ja sitä seuraan. Silloin minulla on aina sinut, rakas Vapahtajani. Haluan mielelläni olla sinun omasi kaikkini, mitä minulla on. Aamen.

## LAPSILLE

## Pako Egyptiin ja Herodeksen määräämä lasten murha

Kun tietäjät olivat lähteneet, Herran enkeli ilmestyi Joosefille unessa ja sanoi hänelle: "Nouse, ota lapsi ja hänen äitinsä ja pakene Egyptiin, ja ole siellä siihen asti, kuin minä sinulle sanon; sillä Herodes on etsivä lasta surmataksesi hänet." Niin Joosef nousi kohta yöllä, otti lapsen ja hänen äitinsä ja pakeni Egyptiin.

Kun Herodes huomasi, että tietäjät olivat pettäneet hänet ja pitäneet häntä hupsuna – kuten hänestä tuntui – hän tuli vihaiseksi. Mitä hän teki? Hän oli tiedustellut tarkasti tietäjiltä, milloin tähti oli tullut näkyviin. Niin hän tiesi, kuinka vanha lapsi suunnilleen oli. Hän lähetti sotilaansa ja käski tappamaan Beetlehemistä ja koko sen ympäristöstä kaikki poikalapset, jotka olivat kaksivuotiaita tai nuorempia. Hän ajatteli, että silloin Jeesus-lapsenkin täytyisi saada surmansa. Miten itkivätkään ja valittivatkaan lasten äidit! Silloin täyttyi se, mitä profeetta Jeremia oli kauan sitten ennustanut. Hän oli sanonut: "Ääni kuuluu Raamasta, itku ja iso parku; Raakel itkee lapsiansa eikä lohdutuksesta huoli, kun heitä ei enää ole." "Raakeliilla" tarkoitetaan kaikkia Beetlehemin äitejä, sillä Raakel Jaakobin vaimo, oli kuollut Beetlehemissä ja hänet oli haudattu sinne.

Joosef viipy Marian ja Jeesus-lapsen kanssa joitakin vuosia Egyptissä. Mutta kun Herodes oli kuollut, Herran enkeli ilmestyi jälleen unessa Joosefille ja käski häntä muuttamaan Marian ja Jeesus-lapsen kanssa takaisin Israeliin.

Haluan nyt kertoa sinulle jotakin. Kun Herodes oli kuollut, roomalaiset jakoivat Israelin hänen kolmelle pojalleen. Arkelauksesta tuli Juudean, Idumean ja Samarian kuningas. Mutta jo muutaman vuoden kuluttua roomalaiset erottivat hänet ja asettivat hänen tilalleen roomalaisen käskynhaltijan eli maaherran. Herodes Antipak-

## LAPSILLE

sesta tuli Galilean ja Peraan kuningas. Filippuksesta tuli sen maan kuningas, joka on koilliseen Jordan-virrasta. Sinun on hyvä tämä tietää ymmärtääksesi paremmin myöhempiä kertomuksia.

Kun nyt Joosef kuuli, että Arkelaus oli kuninkaana Juudeassa, missä Beethlehem sijaitsi, hän pelkäsi mennä sinne. Mutta Jumala ilmoitti hänelle unessa, että hänen piti mennä Galileaan. Niin hän meni sinne Nasaretin kaupunkiin ja asui siellä. Siten täytyi, mitä profeetat olivat sanoneet Vapahtajasta: hänet on kutsuttava nasaretilaiseksi. Niinpä häntä alettiin kutsua Jeesus Nasaretilaiseksi. Herra oli sanonut myös profeetan kautta: "Egyptistä minä kutsuin Poikani."

Rakas lapsi, huomaapa tästä. Herodes halusi tappaa Jeesuslapsen. Mutta Herodes kuoli ja Jeesus pysyi hengissä. Myöhemmin juutalaiset tappoivat Jeesuksen, mutta Herra Jeesus nousi kuolleista kolmantena päivänä ja nuo juutalaiset kuolivat aikanaan. Jumalattomat vihaavat ja vainoavat niitä, jotka rakastavat Vapahtajaa. Mutta Kristus noutaa uskovat toinen toisensa perään taivaaseen, kunnes hän lopulta herättää heidät kaikki haudasta ja ottaa heidät luokseen kirkkauteen. Jumalattomat taas kuolevat. Miten heidän sitten käy?

*Rukous*

Rakas Vapahtaja, minä uskon sinuun ja sinä olet minulle rakas. Olen Jumalan lapsi ja saan elää ikuisesti. Aamen.

# Via dolorosa

*Hälinää*

*huutoja ja nyyhkytystä  
Raskaat askeleet, raskaat iskut  
Kapeiden katujen kivisillä seinillä  
tanssivat varjot  
Ihmisjoukossa kohahtaa:  
– Hän tuupertui!*

*Herra, se olit Sinä  
väsynyt,  
ruoskittu ja häpäisty  
koko maailman tuskan kantaja  
Kaikkeuden valtiass  
uuvuit*

*Kannoit silloin kaiken  
mikä minua voi koskaan painaa  
Kaiken kivun, hädän ja kauhun  
Eron Jumalasta  
– Herra, sinä tiedät kaikki!  
Eikä ole enää mitään, mikä voisi erottaa meidät  
Jumalan rakkaudesta!  
Ei tuska, ei ahdistus, ei vaino, ei nälkä,  
ei alastomuus, ei vaara, ei miekka;  
koska näissä kaikissa me saamme jalon voiton  
Hänen kauttansa,  
joka on meitä rakastanut!*

*Nimim. Pisara*



## *Harmaina hetkinä*

Pitkinä kevättalven iltoina katselen ulos. Pihalla on vielä lunta, mutta puut ovat jo varistaneet taakkansa. Maisema on harmaa. Ajatukset kääntyvät menneeseen.

Mitä elämä onkaan tuonut! Mieleen nousevat monet tehdyt teot, monet sanotut sanat. Ja ehkä eniten ne sanat, jotka jäivät sanomatta. Millaisia käännekohtia on vastaan tullut? Olisiko pitänyt valita toisin? Enkö kysynyt Jumalan neuvoa, oliko mieleni maallisiin kääntynyt? Syyttäjä tuo menneestä monia asioita: ”Et ollut kyllin rohkea, sait niin paljon ja kuitenkin laiminlöit tilaisuutesi! Jos olisit silloin tehnyt toisin, kaikki olisi paremmin nyt.” Syytösten jono on loputon. Ja paikalla on lahjomaton todistaja. Oma omatuntoni sanoo, että syyttäjä on oikeassa.

Mutta tässäkin oikeudenkäynnissä minulla on puolustusasianajaja. Kaikkina harmaina päivinä, kaikkina pitkinä, yksinäisinä iltoina, vielä elämäni viimeisellä hetkellä hän seisoo rinnallani. Hän sanoo niin kuin pitkänäperjantaina ristillä: ”Se on täytetty.”

Tässä ristinpuun juurella tahdon kuulla yhä uudestaan nuo sanat: ”Se on täytetty.” Kaikki erehdykseni, unohtukseni ja laiminlyöntini on pyyhitty pois. Jeesus on heittänyt syntini meren syvyyteen.

Valonsäde pilkahtaa harmaiden pilvien lomasta.

”Jeesuksen Kristuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä”, 1 Joh. 1:7.

*Mummi*



## Tässä numerossa

Tämän numeron teemana on Kristuksen kärsimystie, via dolorosa. Lehden pääartikkelit tuovat meille uskon vahvistukseksi ja kehotukseksi tärkeitä asioita Jeesuksen kärsimystieltä. Paljon muutakin siitä voitaisiin kirjoittaa. Niin suuri ja runsassisältöinen on Vapahtajamme kulku Kidronin puroilta Getsemanen kautta Golgatalle ja hänen kärsimyksensä ja kuolemansa kirouksen puulla. Olisi hienoa, jos nämä muutamat välähdyksenomaiset otannat Vapahtajamme kärsimystieltä innostaisivat lukijoitamme tutkimaan Raamatusta Elämän ruhtinaan matkantekoa kohti edessä olevaa kuolemaa ja sitä seuraavaa riemullista ylösnousemusta synnin ja kuoleman voittajana.

Lasten kirjoituksissa jatkamme Zornin opetusten suomentamista. Niitä ei ole käännetty sanatarkasti, vaan suomalaisia lapsia ajatellen. Sen vuoksi on paikoin myös tehty jokin tarpeelliseksi katsottu lisäys.

Professori W.M. Oeschin pitkästä Luther ja Raamattu -artikkelista jatkamme hänen esitystään, joka liittyy Lutherin suhtautumiseen antinomismiin. Tarkkaavainen lukija voi huomata, miten tarpeellinen tällainen opetus on nykyaikana, jolloin kirkollisissaan piireissä ei paljon välitetä Jumalan käskyistä.

Oma luomiseen liittyvä kirjoitus-sarjani käsittelee edelleen Raamatun toista lukua. Tämä luku on erittäin tärkeä, koska se asettaa ihmisen elämään Jumalan luomana ja hänen lapsenaan tässä maailmassa. Jumala on asettanut elämänjärjestykset, jotka ovat luomisjärjestyksiä ja joista poikkeaminen tuottaa kirouksen. Tätä nykyaika ei käsitä.

Tämänkertainen Luther-lainaus käsittelee Kristuksen ylösnousemuksen voimaa. Kun Vapahtaja puhui lähestyvistä kuolemastaan, hän usein mainitsi samalla ylösnousemuksensa. Aina on tarpeen muistaa, että Jeesuksen kärsimystä ja kuolemaa seurasi hänen kirkastamisensa. Se oli osoitus paitsi Kristuksen voitosta, myös siitä, että Isä hyväksyi Poikansa antamat lunnaat ihmiskunnan syntien maksuna ja herätti hänet "meidän vanhurskauttamisemme tähden". Samalla kun tunnemme Jeesuksen Kristuksen ristiinnaulittuna, elämme hänen voittosaatossaan. Vain voittaneen Kristuksen perässä rohkenemme ottaa ristimme ja seurata häntä, minne sitten matka viekin. Hän on heikon tuki, voima ja voitto.

Siunattua kärsimysjuhlaa ja riemullista pääsiäistä!

*Päätoimittaja*

## STLK:n kirjamyntiluettelo ja hinnasto 2013 €

Aamoksen kirja, käännös ja selitys (M. Särelä)	2,50
Apostoli Paavalin Roomalaiskirjeen selitys (G. Stöckhardt)	30,00
Apostoli Pietarin ensimmäisen kirjeen selitys (G. Stöckhardt)	20,00
Elävän veden virtoja (G. A. Aho)	20,00
Erlaisia luterilaisia kirkkoja ja kirkkoliittoja (A. A. Uppala)	1,00
Helmiä (E. Voima, O. Lappalainen)	4,00
Herrani elää (R. Efraimson)	20,00
Iso katekismus, ven.-kiel. (M. Luther)	12,00
Israelin asema Uuden testamentin seurakunnassa (M. Särelä)	0,50
Jeesus elää, runokirja (G. A. Aho)	5,00
Jeesus on tosi Jumala (M. Särelä)	2,50
Katso Jumalan Karitsa (G. A. Aho)	5,00
Kirkko ja virka (C. F. W. Walther)	18,50
Kirkkokuri vaelluksen asioissa (M. Särelä)	1,50
Kirkkokokymys (A. A. Uppala)	20,00
Koetelkaa kaikki (toim. M. Särelä)	1,50
Kolossan seurakunta (M. Särelä)	2,50
Kristinoppi, (englannin-, latvian-, liettuan-, ruotsin-, suomen-, venäjän-, vironkielinen)	12,00
Kristuksen kuuliaisuus (M. Särelä)	8,50
Kristus meidän edestämme - Teesejä vanhurskauttamisesta (M. Särelä)	17,00
Kristus pyhän Raamatun selittäjänä (M. Särelä)	3,50
Kärsivälliset ahdistuksessa - Lohdutusta sairaille ja masentuneille	5,00
Laki ja evankeliumi (C. F. W. Walther)	20,00
Lapsikaste on raamatullinen (M. Särelä)	5,00
Lapsikaste on raamatullinen, venäjänkielinen (M. Särelä)	8,00
Luterilaiset tunnustuskirjat, ven.-kiel.	32,00
Luterilaisuus ja paavius, (sis. Schmalkaldenin uskonkohdat ja Paavin vallasta ja yliherruudesta), ven.-kiel.	10,00
Miten luterilainen kirkko selittää Vanhaa ja Uutta testamenttia (R. Preus)	5,00
Oikaisuja pastori Pätiälän muistelmiin (A. A. Uppala)	1,00
Oikea näkyvä kirkko (C. F. W. Walther)	17,00
Paavali pakanain apostoli (T. Matikainen)	8,00
Paikallisseurakunta (C. F. W. Walther)	17,00
Pyhän kasteen sakramentti (G. A. Aho)	0,50
Raamattu opettaa (Brief Statement. - LCMS, suom. M. Särelä)	1,00
Raamatua ja tunnustusta koskeva periaatelausunto (LCMS, suomemmos M. Särelä)	2,50
Raamatun arvovallasta ja erehtymättömyydestä (S. H. Nafzger)	5,00
Rakkaimmat raamatupaikat (toim. M. Särelä)	0,50
"Rauha teille!" Saamakirja osa 1 (M. Särelä)	15,00
"Rauha teille!" Saamakirja osa 2 (M. Särelä)	15,00
"Rauha teille!" Saamakirja osa 3 (M. Särelä)	15,00
"Rauha teille!" Saamakirja osa 4 (M. Särelä)	15,00
Rukous joka päivälle	0,50
Saamavirka on Kristuksen käsky (M. Särelä)	17,00
Sana on elämän lähde, suomenkielinen (M. Särelä)	6,00
Sana on elämän lähde, venäjänkielinen (M. Särelä)	8,00

Seurakunnan oikeudesta ja saamavirasta (M. Luther)	6,00
Sovituksen Sana (R. Efraimson)	20,00
Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko 1928-1968 (A. A. Uppala, M. Särelä)	1,00
Säännöt 2004 (STLK:n ja Tunn. Lut. Srken yhdyskuntajärjestys)	3,00
Tekijänoikeudesta maailmaan - Taustaa 1. (K. Pälikkö, M. Särelä)	8,00
Kehitysoopin kulisseista - Taustaa 2. (K. Pälikkö)	10,00
Alusta viimeiseen aikaan - Taustaa 3 "	12,-
Tieni johdata taivaaseen (V. Apponen)	8,00
Tunnustukselliset seurakunnat syntyvät (A. A. Uppala)	17,00
Tähän asti on Herra meitä auttanut, STLK:n 50 -vuotisjuhlaulkaisu	3,50
Täksi päiväksi (C. M. -Zorn)	20,00
Vanhan testamentin esikuvia Jeesuksesta (G. A. Aho)	2,50
Yksin uskosta, (sis. Augsburgin tunnustus ja Apologia), ven.-kiel.	25,00
95 teesiä Lutherin muistovuonna 1983 (M. Särelä)	1,00

Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 1-7 (M. Luther) (jäsenille 35,-)	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 8-17 (M. Luther) (jäsenille 35,-)	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24 (M. Luther) (jäsenille 35,-)	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 25-31 (M. Luther) (jäsenille 35,-)	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 32-50 (M. Luther) (jäsenille 35,-)	49,00
Kirkkopostilla I, II, III ja Huonepostilla (M. Luther)	200,00
Kirkon sananpalvelijan asettamisesta (M. Luther)	10,00
Kristillisen kirkon usko ja nykyajan raamatuntutkimus (R. Preus)	3,50
Kristuksen ehtoollisesta, suuri tunnustus (M. Luther)	35,00
Raamatun inspiraatio (R. Preus)	14,50
Uskon pyhä salaisuus (J. Gerhard)	37,00
Vanhurskauttamisoppi klassisen luterilaisen ortodoksin teologiassa (R. Preus)	5,00
Voimattomalle voimaa (G. A. Aho / L. Koskenniemi)	10,00

LUTERILAINEN -lehti, vuosikerran tilaus ulkomaille 35,00, kotimaahan 25,00  
 Luterilainen -lehti, irtonumero (uusin nro maksullinen, vanhoja maksutta) 4,00  
 Lähetystyöhön tarkoitettujen suurempien kirjatilausten hinnasta voidaan neuvotella erikseen.  
 Postitse tilattaessa hintaan lisätään toimituskulut



**"Rauha teille" SAARNAKIRJA 15,-** Kirjan eri osilla on sama hinta. Markku Särelän saarnakirjan neljän kirjan sarja on nyt valmis. Hänen runsas pari vuotta kestänyt kirjoitus- ja kokoamistyönsä on nyt tullut päätökseen. Kirjat voi hankkia kirjakauppojen kautta tai seurakunnan kirjamyynnin kautta. Kaikki kirjat ovat myös verkkokirjoina ilmaiseksi luettavina osoitteessa: [www.luterilainen.com](http://www.luterilainen.com). Sieltä voi tilata kirjat myös postilähetyksenä.

**Kristus meidän edestämme, Markku Särelä.** Kirja on luterilaisen vanhurskauttamisopin esitys. Pyhän Raamatun ja Luterilaisten tunnustuskirjojen lisäksi kirjoittaja marssittaa esiin massiivisen määrän luotettavia luterilaisia todistajia (yli 150 Luther-sitaattia). Tekijä ei anna Pyhälle Raamatulle ainoastaan puheenvuoroa, vaan rakentaa kaiken erehtymättömälle ja pettämättömälle Raamatulle. **17,-**

**Seurakunnan oikeudesta ja saarnavirasta 6,-**

Mitä uskovat voivat tehdä, kun enemmistökirikko on luopunut Jumalan puhtaasta sanasta? Tässä kirjassa Luther vastaa tähän kysymykseen ja tuo mestarillisella tavalla esille uskovien Raamattuun perustuvat oikeudet. Ajankohtaista, puhuttelevaa asiaa. Käännös ja esipuhe Markku Särelä.

**Saarnavirka on Kristuksen käsky 17,-**

Kirja tuo Raamatusta esille saarnaviran monipuolisen aarteiston. Kristus on sääntänyt tämän jalan viran sielujen autuutta ja seurakuntansa parasta ajatellen. Jokainen Jumalan lapsi tarvitsee seurakunnan, jossa hän saa sielulleen Vapahtajan tahtoman hoidon. Oikein opettavat, laumaansa rakastavat sananpalvelijat ovat siinä suuressa merkityksessä. Kirja on ajankohtainen. Se tuo esille Raamatusta myös sellaisia asioita, joita paimenet eivät ole valitettavasti aina seurakunnalleen opettaneet.

**Kristuksen kuuliaisuus 8,50,-**

Markku Särelän ajankohtainen teos. Kirja on yhteenveto siitä mitä Raamattu opettaa meille Kristuksen elämän ja ristinkuoleman merkityksestä lunastuksessa. Erityisesti se vastaa kysymykseen: Oliko Kristus oman persoonsa puolesta velvollinen täyttämään lain.







Teol. tri C.F.W. Walther tunnetaan Suomessaakin erityisesti hänen kirjastaan *Laki ja evankeliumi*. Hän on uudemman ajan luterilaisen puhdasoppisuuden etevimpiä miehiä, "Lutherin oppilas", kuten hän itse sanoo. Kirjan lehdillä tinkimätön selvyys opissa ja syvälinen hurskaus ovat liittyneet toisiinsa ihailua herättävällä tavalla. Kirja ohjaa lukijansa selvyteen kristillisen julistuksen ja elämän kaikkein tärkeimmässä ja aina ajankohtaisessa kysymyksessä siitä, miten nuo perin erilaiset asiat, laki ja evankeliumi, on ymmärrettävä suhteessa toisiinsa sekä käytännössä erotettava. **20,-**

Tri C.F. W. Waltherin kirja *Kirkko ja virka* käsittelee perusteellisesti kysymyksiä, mikä on kirkko, mikä on virka ja mikä on niiden välinen suhde. Hän tuo taitavasti esille yleisen hengellisen pappeuden oikeudet ja säilyttää samalla viran Jumalan säätämänä järjestyksenä. Kirjasta löytyy mielenkiintoista ja rakentavaa opetusta monen moneen asiaan. Se ohjaa tarkistamaan käsityksiä myös ekumeenisista kysymyksistä. Esim. voiko luterilainen yhtyä reformoituu ehtoollisoppiin tai harjoittaa kirkollista yhteyttä katolisen kirkon kanssa? **18,50**

Kirjassa *Oikea näkyvä kirkko* Walther tuo esille, että evankelisluterilainen kirkko on oikea näkyvä Jumalan kirkko maan päällä. Evankelisluterilaisella kirkolla hän tarkoittaa sellaista kirkkoa, joka opettaa ja toimii käytännössä luterilaisen opin mukaan. Oikean näkyvän kirkon Walther määrittelee näin: "Oikea näkyvä kirkko sanan rajoittamattomassa merkityksessä vääräuskoisten kirkkojen eli lahkojen vastakohtana on vain sellainen kirkko, jossa Jumalan sana saarnataan puhtaasti ja pyhät sakramentit jaetaan evankeliumin mukaisesti". Waltherin kirjojen ilmestyminen osuu sopivaan aikaan tukemaan ja vahvistamaan uskossaan niitä, jotka eivät halua mennä ajan eksytysten mukana. **17,-**

Tri C.F. W. Waltherin *Paikallisseurakunta* selvittelee Raamatun, luterilaisen tunnustuksen sekä tri Lutherin ja muiden johtavien luterilaisten opettajien valossa, millainen valtiosta erillään oleva ev.lut. paikallisseurakunta on olemukseltaan, oikeuksiltaan ja velvollisuuksiltaan ja kuinka sen toiminta on järjestettävä, että kaikki tapahtuu säädyllisesti ja järjestyksessä. **17,-**

## Suomen Tunnustuksellisen Luterilaisen Kirkon kirkkokunnankokous

la 25.5.2013 alkaen jumalanpalveluksella klo 11  
Lahdessa Rajakatu 7.

### Yhteinen pääsiäisjuhla,

Lahti Rajakadun kirkko 31.3.2013

11.00 Ehtoollisjumalanpalvelus, saarna teol.kand. Vesa Hautala, rippisaarna ja liturgia past. Kimmo Närhi

13.30 Päiväjuhla:

Hartaus, 1 Piet. 1:17–23, past. Markku Särelä

Musiikkiesitys

Kristuksen ruumiillinen ylösnousemus uskomme keskeinen kohta, teol. opisk. Mika Bergman

Ajankohtaisia asioita, past. Kimmo Närhi

Hartaus, Ps. 16:8–11, past. Edward Brockwell

### Yhteinen helatorstain juhla,

Turku, Vähä-Hämeen k. 12 to 16.5.2013

11.00 Jumalanpalvelus, saarna, Mark. 16:14–20, teol.opisk. Mika Bergman, liturgia past. Kimmo Närhi.

13.30 Päiväjuhla

Hartaus Joh. 17:24–26, past. Kimmo Närhi

Pastori Väinö Salosen kuolemasta 60 vuotta, muistelua isästä, tri Into Salonen

Musiikkiesitys

Hartaus Hebr. 10:12–18, past. Markku Särelä



## Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

### Toimintatietoja

**Helsinki**, Fabianinkatu 13 A 1. *Jumalanpalvelukset* sunnuntaisin klo 11 HPE 7.4. ja 5.5. *Raamattutunti* Sakarjan kirjasta torstaisin klo 19 30.5. asti. *Nuorten ja nuorten aikuisten ilta* la 16.3., 30.3., 13.4., 27.4. ja 11.5. klo 18. *Pyhäkoulu* 24.3., 14.4., 28.4., 12.5. ja 26.5. klo 10. *Englanninkielinen jumalanpalvelus* (pastori Edward Brockwell) su 7.4., 21.4., 5.5., 19.5., 2.6. ja 16.6. klo 18.

**Hämeenlinna**, Saaristenkatu 22. *Jumalanpalvelus* (HPE) su 14.4. ja 12.5. klo 14.

**Joensuu/Kontiolahti**, *Jumalanpalvelus* (HPE) ke 17.4. ja 15.5. klo 18.

**Jyväskylä**, *Jumalanpalvelus* su 17.3. klo 10 Brockwelleilla, 7.4. klo 10 HPE (Brockwelleilla), 14.4. klo 16 (Keisaloilla), 21.4. klo 10 Brockwelleilla 28.4. klo 16 (HPE) Keisaloilla, 5.5. klo 10 (HPE) Brockwelleilla, 12.5. klo 16 Keisaloilla, 19.5. klo 10 Brockwelleilla, 26.5. klo 16 (HPE) Keisaloilla, 2.6. klo 10 (HPE) Brockwelleilla, 9.6. klo 16 Keisaloilla, 16.6. klo 10 Brockwelleilla, 23.6. klo 16 (HPE) Keisaloilla. *Raamattutunnit* Keisaloilla to 14.3., 11.4. ja 9.5. klo 19. Keisaloitten osoite: Keskisentie 1 B 55, pastori Brockwellin osoite: Työppäläntie 8 C 19.

**Keuruu, Haapamäki**, *Jumalanpalvelus* to 4.4. klo 13.

**Kokkola**, *Jumalanpalvelus* (HPE) pe 5.4. ja to 2.5. klo 18.

**Kuusankoski**, *Jumalanpalvelus* (HPE) la 20.4., su 26.5. ja 30.6. klo 14.

**Kyyjärvi**, *Jumalanpalvelus* (HPE) pe 5.4. ja to 2.5. (sovitaan paikka tarkemmin) klo 14, HUOM! kellonaika.

**Lahti**, Rajakatu 7. *Jumalanpalvelus* sunnuntaisin klo 10. HPE 14.4., 21.4., 12.5., 26.5., 9.6. ja 30.6. *Pääsiäisenä 31.3., juhla* alkaen ehtoollisjumalanpalveluksella klo 11. *Raamattutunti* to 28.3., ke 10.4., 8.5. ja 22.5. klo 15. Kiirastorstaina 28.3. *raamattutunnin* klo 15 jälkeen ehtoollisen vietto. Pääsiäisjuhla alkaen ehtoollisjumalanpalveluksella su 31.3. klo 11.

**Pori**, Marttala, Valtakatu 7. *Jumalanpalvelus* (HPE) la 6.4. ja 4.5. klo 17.

**Siitamaaja**, *Jumalanpalvelus* 5.5. alkaen sunnuntaisin klo 11 syyskuun loppuun asti, HPE 19.5. ja 16.6.

*Nuorten päivät ja esirippikoulu* 17.–19.5. *Lasten raamattuleiri* ti 11.–su 16.6.

**Tampere**, Marttala, Hämeenpuisto 39 A *Jumalanpalvelus* sunnuntaisin klo 14 huhtikuun loppuun asti, ei tilaisuutta 31.3. (ks. pääsiäisjuhla Lahdessa, alla) HPE 24.3. ja 21.4.

**Turku**, Vähä-Hämeenkatu 12. *Jumalanpalvelus* (HPE) 7.4. klo 16. *Helatorstain juhla* 9.5. alkaen *jumalanpalveluksella* klo 11.

**Tyrnävä**, *Jumalanpalvelus*. (HPE) pe 3.5. klo 15.30.

**Vaasa**, Marttala, Kirjastonkuja. *Jumalanpalvelus* (HPE) la 6.4. ja 4.5. klo 11.

### Yhteystiedot:

*Pastori Kimmo Närhi*,  
Rajakatu 7, 15100 Lahti,  
puh. 040-7567659,

Sähköposti:

kimmo.narhi@luterilainen.com

*Pastori Edward Brockwell*,

Työppäläntie 8 C 19, JYVÄSKYLÄ.

Puh. 050-4331100 ja sähköposti

ebrockwe@gmail.com

STLK:n verkkosivut:

[www.luterilainen.com](http://www.luterilainen.com)



Sisällys:	
Kristuksen ylösnousemuksen voima, Martti Luther.....	58
Pyhän Kolmiykseyden pelastusteot, MS.....	59
Jeesus Getsemanessa, VH.....	61
Juudas kavaltaa Jeesuksen, MB.....	62
Jeesus vangitaan, KN.....	63
Jeesus Kaifaan edessä, VH.....	65
Pietari kieltää Jeesuksen, MB.....	67
Jeesus Pilatuksen edessä, KN.....	68
Barabbas ja me, VH.....	70
"Älkää minua itkekö, vaan itkekää itseänne", MB.....	71
Katso äitisi, katso poikasi, KN.....	72
Kristuksen haavat, VH.....	73
Ristin ryövärit, VH.....	74
"Jumalani, Jumalani; miksi minut hylkäsit?" MB.....	76
Se on täytetty, KN.....	77
"Totisesti, tämä oli Jumalan Poika", KN.....	78
Risti, kirouksen puu, MB.....	79
Nuoren usko Kristuksen ristin äälellä, VH/Nuorille.....	80
Nuoren tunnustus Jeesuksen ristin juurella, MB/Nuorille.....	81
Lisäselvitystä ihmisen luomisesta ja paratiisiin asettamisesta, MS.....	82
Luther ja Raamattu, WMO/MS jatkoa.....	89
Lapsille, CMZ.....	91-95
Via dolorosa, Pisara.....	96
Harmaina hetkinä, Mummi.....	97
Tässä numerossa, toimitus.....	98
Toimintatietoja.....	99-103
Kansi: Ristin paino, Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: FI74 5700 0220 0405 23  
Helsinki: FI75 1270 3000 0189 73. Luterilainen -lehti : FI15 8000 1700 3033 09  
Kirkkokunta: 1) FI86 2205 1800 0215 59. Pyydetään merkitsemään viitenumeroita seuraavasti: kotimaan työ 70302, ulkolähetys 75006, opintorahasto 75103, lahjoitukset Luterilaiselle 54108. 2) Tilit/ kirjamyynti FI44 8000 1801 4770 85.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.

Tilauhinta 2013: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e

Toimitus: Päätoimittaja: Markku Särelä, Siitamaaja 36, 35300 ORIVESI

puh. 040-5200579. Sähköposti markku.sarela@kolumbus.fi

Taitto, kuvitus: Kimmo Pälikkö.

Tilaukset, osoitteenmuutokset yms. pyydetään lähettämään joko tavallisena postina

tai sähköpostina os.: Luterilainen c/o Leena Särelä, Ullanmäentie 11 A 11, 02750

Espoo. Sähköposti: leena.sarela@luukku.com. Jos se ei ole mahdollista, niin

muutokset voi antaa puhelimitse päätoimittajalle.

Tilauksmaksut, Luterilainen-lehden pankkitilille numero: FI15 8000 1700 3033 09

Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com